

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 154 - 25 Kuruş

25 - Nisan - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

ERNESTO POSTAHANEDEN ÇIKTI. BİR OTOBÜSE BİNDİ.

BİRBİLET.. NEYDİ ORANIN İSMİ... ŞU ELLİ KİLOMETRE İLERDEKİ KABABA ?

VERVEY BEYİM.

TAM HAREKET EDE- ÇEKLERİ SİRADA YENİ BİR TELGRAF ALDILAR.

Kontes öldü. Arzusu üzerine cenaze merasimine gelmeyiniz. Ben öbür gün geleceğim.

Sofiya Roş

ARKASI VAR.

ANNELERİNİN ÖLÜM HABERİ İKİ KIZI PERİŞAN ETTİ.

MATİLDE.. METİN VE
CESUR OL YAVRUM.

ÖLDÜ! ZAVALLI
UZAKLARDA.. YALNIZ
VE TEK BAŞINA
ÖLDÜ. ZAVALLI AN-
NECİĞİM.

HİZMETÇİ VE UŞAK KOŞUP GELDİLER.

KONTES TRANS TA
ÖLMÜŞ.. SOFİYANIN
TELGRAFI VAR..
BANA MATMAZELİ
AYILTMAK İÇİN
BİRAZ İLÂÇ GETİRİN

VAH HANIM
CİĞİM SEN
ÖLDÜN HA?

NE İYİ
KALPLİ
BİR KA-
DINDI..

62/2

CANIM ŞİMDİ AĞ-
LAMANI SIRASI
MI? BAK KIZLA-
RIN İKİSİ DE BA-
VILDI.. GİT Bİ-
RAZ SOĞUK SU
OLSUN GETİR.

BEN GETİRMEĞE
GİDİYORUM.

AH BENİM İYİ KALPLİ
HANİMEFENDİCİĞİM.
SENİ BİR DAHA GÖREMİYE-
CEĞİM.

HAVA KARARIR
İKEN MATİLDEYLE
VİOLONA HÂLÂ AĞLAMAK.
TAYDILAR.

BÜTÜN EMEKLERİM HEBA
OLDU. ŞU ANAYLA KIZI
BİRLEŞTİRMEME BİR
TÜRLÜ ALLAH RAZI OL-
MADI..

ARKASI VAR

154/2

İyi Numara

Yazan: Alfred Santos

Çeviren: N. Yeğınobalı

Irving Semple New York'tan ayrılmış doğduğu küçük şehre dönmeğe karar vermek üzereydi. New York'dan hiç hazetmemişti. İyi bir işi ve pansiyonu vardı. Kazanı yerindeydi. Okadar ki para bile biriktiriyordu. Ama ne işe yarar ki... Büyük şehre gelecek 17 ay olduğu halde henüz bir tok kuzla bile flört etmemişti. Tanıdığı kızlar nedense ona şöyle bir bakıp geçiyorlardı. Onun dostluk teşebbüslerine hiçbirisi mukabele atılmıyordu.

Bu kara düşüncelere dalmış olan genç adam her zaman yemek yediği lokantaya oturdu. Tam o sırada ayağı yerde bir şeye değdi. İğilip aldı: Bu küçük bir muhtıra defteriydi. Irving garsonu beklerken sayfaları dalgın dalgın çevirmeğe başladı.

Derken gözleri alâka ile kırıştı. Açmış olduğu sayfayı dikkatle tetkik etti ve gözleri nihayet bir isim üzerinde durdu: Marianne Tuggles.

Genç adamın zihninde hemen çüretkâr bir plân şekil aldı.

Ayağa kalktı ve telefona gidip ismin karşısındaki numarayı çevirdi. Biraz sonra kalınca, hoş bir ses cevap verdi. Irving;

— «Miss Marianne Tuggles?» diye sordu.

— «Benim, efendim.»

— «Bendeniz Irving Semple... 47 inci sokaktaki Turi - Nite lokantasında bir adres defteri buldum da. İçinde sizin isminiz var. Belki siz düşünmüşsünüzdür diye rahatsız ettim.»

Kız, «Şimdi orada mısınız?» diye sordu.

— «Evet.»

— «Öyleyse beni bekleyin. Oraya çok yakın otururum. Şimdi geliyorum. Ama sizi nerden tanıyorum?»

Irving yutkundu.

— «Sol kösedeki masadayım. Çok kalın kenarlı gözlüklerim var.»

Kızın sesi karşı taraftan, «Vah, vah!» diye hayıflandı. «Neyse, görüşürüz, Mr. Semple!»

Genç kız beş dakika sonra içe-

«Kızmak ne demek? Yalnız benim hakkımda düşündüklerini anlamak için kızmış gibi yaptım!»

riye rüzgâr gibi girdi ve dosdoğru gelip Irving'in masasına oturdu. Etrafa uçucu, lâtif bir koku yayıldı. Kalınca, tatlı bir ses;

— «Irving siz misiniz?» diye sordu. «Ben Marianne...»

Irving yutkundu. Kızın mütebessim yüzüne bakarak;

— «Henüz yemek yemedim» dedi. «Bana şeref vermez misiniz?»

Bu cümleyi beş dakikadan beri ezberlemekteydi. Onun için hiç şaşırmasın diye söyleyebilmişti.

Kız onun resmi edasına hiç uymıyan gayet samimî bir ifadeyle,

— «Tabii,» diye cevap verdi. «Sabahtan beri hiçbir şey yemedim. Neden koşup geldim sanıyorsunuz?»

Samimiyeti Irving'e de sirayet etmişti. Genç adam,

— «Ben de on yedi aydan beri bir kızla karşı karşıya yemek yemedim» dedi.

Marianne başını arkaya atarak güldü.

— «Ödeşik, öyleyse!» Sonra güzel mavi gözlerini kırparak dikkatle genç adamı süzdü:

— «Şu gözlüklerinizi çıkarsanız herhalde yakışıklı olacaksınız» dedi.

Irving gülümsedi. New York belki de pek fena bir yer değildi.

— «Gözlüklerimi çıkarırsam sizi göremeyeceğim.»

Marianne ciddiyetle, «Öyleyse beş dakika siz beni seyreder. On-

dan sonra beş dakika gözlüklerinizi çıkarın ben sizi seyredeyim» diye pazarlığa girişti.

Irving ömründe bu kadar iyi vakit geçirdiğini hatırlıyamadı. Kız da ondan hoşlanmış gibiydi. Genç adamın gözünün önünde istikbale dair gül renkli hülyalar uzanmağa başlamıştı. Fakat genç kız ansızın,

— «Ben adres defteri filân düşünmüş değilim» dedi. «Numaramı nereden buldunuz?»

Irving kıpkırmızı kesildi.

— «Miss Tuggles» diye kekeledi. «Defter sizin değildi. Bunu biliyordum. Bildiğim halde sizi çağırdım. Bana gücenmiyeceksiniz ya?»

Marianne ciddiyetle, «Verin şu defteri bana» diye cevap verdi.

Irving defteri ona uzattı ama kalbi üzüntü ve esefle çarpıyordu. Marianne'yi sadece bu gecesini hoş geçirmek için çağırmıştı. Onun bu kadar harikulâde bir kız olduğunu ve bu kadar hoşuna gideceğini nerden bilebilirdi? Bu samimî, açık kalpli kız şimdi kendisini aldattı diye ona kızsı yeri değil miydi?

Marianne adres defterinin sayfalarını karıştırmaya başladı.

— «Jack Doaks'ınmış» dedi. «Bakalım defterinde başka kimlerin adı var.» Gözleri ansızın büyüdü. «Vay çapkın vay! İsimlerin karşısına kısaca fikirlerini de yazmış ha! Betty Combs: Fevkalâde; Ninny Evans: Beş para etmez...

Vay serseri, ben bunu kızlara söyleyeyim, bak bir daha ona kimse yüz verir mi!»

Irving, «Bu kızların hepsini tanıyor musunuz?» diye sordu.

«Tabii. Aynı model acentasında mankenlik yapıyoruz.» Genç kız bakışlarını gene deftere çevirdi. «Dur bakalım benim hakkımda neler yazmış. Bobo Carney: Kof! Gogie Wyman: Sevimli Aptal. Marianne Tuggles: İki bir numara.»

Marianne defteri kapadı ve arkasına yaslanıp Irving'e baktı.

Yüzü gayet ciddiydi. Herhalde fena halde kızmıştı ve şimdi çıkıp gidecekti. Onu tam bulmuşken kaybetmek Irving'e zor geliyordu.

— «Marianne» dedi. «Ne olur bana kızmayın! Evet sizin herhangi bir kız olduğunuzu zannetmiştim ve sizinle hoşça bir vakit geçirmeyi düşünüyordum. Ama sizin bu kadar harikulâde bir kız olduğunuzu nerden bilebilirdim?»

Marianne ansızın sen ve şakarak bir kahkaha attı.

— «Kendini nafîle yere üzme, Irvingciğim. Görüyorum sen hâlâ taşralısın. Ama düşünürsen bea de senin kadar kabahatlıyım. Tanımadığın bir kıyı yemeğe çağır-dın diye sana kızacak olsaydım, Buraya hiç gelmemem lâzımdı. Ama New York'da bunlar olağan işlerdir. İnsan yalnız kalınca, belki sonunda iyi bir şey çıkar diye her türlü arkadaşlık teklifini kabul eder.»

Irving uzanıp onun elini tuttu.

— «Demek bana kızmadın, Marianne?» Ona böyle samimiyetle hitap etmek ne kadar da kolay geliyordu.

Marianne gene güldü.

— «Kızmak ne demek? Yalnız benim hakkımda düşündüklerini anlamak için kızmış gibi yaptım.»

— «Anlamadım.»

Marianne ansızın pembeleşerek başını iğdi:

— «Seni görür görmez okadar çok sevdim ki aradığım erkek olduğunı anladım. Irving.» Sonra fısıltı denecek kadar hafif bir sesle ilâve etti. «Eğer beni sırf gönül eğlendirecek herhangi bir kız saydığını görseydim herhalde mahvolurdum.»

Irving'in kulaklarına inanamıyacağı geliyordu. İnsanın şansı birden bire bu kadar açılabilir miydi?

— «Sahi mi söylüyorsun, Marianne?» diye sordu.

Kız evet der gibi başını salladı. Irving küçük adres defterini yerleştirdi ve;

— «Bunu iyi saklıyalım, Marianne» dedi. «Kapımızın üstüne uğur diye asarız!»

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELEERİNLİ ADAM

YAZANI: RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 30

Öyle olmasına rağmen kadının büyücülük yaptığı hakkında kat'i delâil elde edilmedikçe Don Pedro'nun mahkûmiyetinin bir hiyle olduğunu haykırarak ilk adam kendisidir. Gayretkeşliği, gayesine ulaşmak için, sebatı, hak ve adalet yolundaki çalışması ile onu tanırım...

Nihayet bir insan olan kardinal daha fazla dayanamıyarak bağırıyor:

— Peki bu adamın mahkemenizde işi ne? O nihayet orada şahittir... Ne hükmü olabilir?...

— İtham eden odur. (Mukaddes Daire) dahi onu susturamaz. Aza ve savcı da onun tarafını tutarak beni bu dinsizlere karşı çok yumuşak hareket etmekle itham ediyorlar...

— Yani Frey Lui intikam almağa mı kalkışır diyorsun?...

— Söylemek istediğim bu idi. Mademki kelimeyi siz kullandınız. İtiraf edeyim. Sizin tasvip ettiğiniz şekilde hâdiseler cereyan ederse, Frey Lui tekrar muhakeme edilmesini istiyecektir...

Ümitsizlik ve çaresizlik içinde bocalayan kardinal nihayet, kadına işkence edilerek hakikati itiraf etmeğe mecbur edilmesini söyledi.

Frey Lui başını eğdi:

— Nasıl emrederseniz, dedi. Fakat bu hareketimiz tamamiyle Don Pedro'nun aleyhine olacaktır.

Tekrar yeni bir münakaşa zemini açılmasına tahammül edemeyeceğini anlayan kardinal:

— Düşüneceğim. Şimdi her şey gözümde vuzuh kesbetti. Allahdan bana yol göstermesini niyaz edeceğim. Siz de aynı şeyi yapın Frey Juan, Allah yardımcımız olsun diyerek, adamı uğurladı...

XXII

Kral Günah Çıkartıyor

Tuhaf görünecek ama, eğer İspanya kralı Filip oburluk etmeyip daha az pasta yemiş olsaydı, hayatında hiç görmediği, ismini bir defa işittiği Lady Margaret Trevanion'un mukadderatı tamamiyle başka bir seyir takip edecekti.

Escorial'de fazla oburca yemek yediği pazar akşamının ertesi sabahı karnında müthiş bir sancı uyandı. Bunu evvelâ sekiz İspanyol asilzadesinin kâbusu yüzünden zannetti. İnliyerek yatağında doğruldu. Sesini duyan uşağı hemen efendisinin yanına koşmuştu. Kral ellerile karnını bastırarak iki büklüm, yatağında kıvranıyordu.

Bu hastalıklı adamın âcil tedavisi için daima el altında bulunduran bazı ilâçlar vardı. Uşak bunları kullanmakta mütehassıs olmuştur. Hemen bir bardak krala verdi. Kral ilâcı içtikten sonra uşağının tavsiyesi üzerine tekrar uzandı. Hafif, hafif inlemekte devam ediyordu.

Uşağın hemen haber gönderdiği hekim gelince, kralın bir gece evvel neler yediğini soruşturdu. Hamur işini öğrenince ümitsizlikle omuzlarını salladı. Krala daha evvel de fazla yemek yemesini söylemiş, cahillikle itham

edilmişti. Ona tekrar hakikati söyliyerek kralın itimadını kaybetmekte bir fayda görmüyordu.

Uşak ile konuştu. Andaluzlu uşak bunun kralın itiraflarına taallük eden bir mesele olduğunu söyledi. Kral Filip'in yanında bulunduğu müddetçe uşak hayli ilâçlar öğrenmişti. Bu sancıların maddî olduğu kadar ruhî sebepleri olduğu da krala izah edilseydi önüne geçilebilirdi. Kral hazımsızlığı tevlit edecek şekilde yemek

«İki günahın muhtarip oluyorsun oğlum!» dedi.

yemekle hem bunun maddî ârazını görüyor, hem de ruhunu zehirliyordu.

Doktor tedaviyi uşağa bırakarak çekildi.

Aynı pazartesi günü Frey Diego'yu bularak o gün neler geçtiğini, kralın hastalığını ve kendi görüşüne göre bu hastalığın sebeplerini anlattı.

Günah çıkartıcının gösterdiği alâka uşağın kollarını kabartmıştı. Kendisini İspanyanın en iyi uşağı olarak gördü. Don Diegonun mütefit sözleriyle mühim bir ilâhiyatçı olduğunu da öğrenmişti. Don Diegonun büyük üzüntüsünün sebebini de bilmiyor değildi. Uşak yanına geldiği zaman Frey Diego Londrada karanlık bir âkibete doğru sürüklenen asilzadelere kardeşi ile diğerinin hayatlarını nasıl kurtarmak mümkün olacağını düşünmekle meşguldü.

Uşağın gelişi sanki dualarına ilâhi bir cevaptı. Bu vesile ile kendi ailesini hedef tutmadan meseleyi tekrar krala açmak imkânını bulmuş oluyordu.

Fakat bütün zorluk kralın yalnız cuma günleri günah çıkartmasında idi. Halbuki perşembe günü büyücülük ve dine hakaretle itham edilen İngiliz kadını Ateş âyinde yakılacaktı. Bunun önüne geçilmediği takdirde artık hiçbir şey kardeşinin başını İngiliz baltasından kurtaramazdı.

Rahip, yalnız kralın durumunu nazarı itibara alarak, mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda kralın kendisini çağırmasını temenni etmesini uşağa söyledi. Krala olan bağlılık ve sadakatini mikâfılandırmak için de onu takdis ederek

gönderdi. Ondan sonra bir nevi itimat ve emniyetle kralın kendisini çağırmasını beklemeye başladı.

Uşak hemen faaliyete geçti. Kral Filip çalışma odasında meşgüldü. Uşak dikkatle efendisini tetkik ederek onun yazdığı kâğıtları her zamanki gibi kâtiplere veriyordu.

Bir aralık kral çalışmasına ara vererek hafifçe inledi ve elini uğuşturdu. Elini tekrar kâğıt yı-

cuma günü burada sizin zihninizi epey işgal eden bir şey söyledi hasmetpenahım... Frey Diego'nun gelip açtığı yarayı tedavi etmesi, ruhunuza huzur ve sükun aşılaması gerekiyor...

Bu mülâhaza kralı rahatsız eden bir hatırlatma oldu. Frey Diego'nun söylediği sözler aklına geldi. Uşağının kehanetini doğru buldu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sonra tekrar çalışmak için masaya eğildi. Bu sefer uşak mâni olmağa cesaret edemedi. Fakat kral meşgulken evrakı o şekilde çevirdi ki en alttaki kâğıt üste geldi. Uşak, kralı muazzep eden İngiltere kraliçesinin mektubunu biliyordu. Ancak buna temas eden meseleleri canlandırdığı takdirde kral artık bizar olarak Don Diego'yu görmek istiyecetti. Demir sıcakken dövülürdü.

Yığının üstüne koyduğu mektup İspanyol donanmasını hezimete sürükliyen Medina dükasının mektubu idi ve tesadüf eseri olarak o sabah gelmişti.

İhtiyar Dük çekildiği inzivadan yazdığı mektubunda, kıymetli amiral Pedro Voldy'i serbest bırakması için İngilterenin istediği yüksek fidyei necatı karşılamak üzere bir çiftliğini sattığını yazıyor. Bununla vatanına beslediği büyük borcun bir kısmını ödemiş olursa bahtiyar olacağını ilâve ediyordu.

Mektup kralın ellerinden düştü. Gözlerini kapıyarak arkasına yaslandı. Sonra hiddetle:

— Haydut, dinsiz, dişi kurt diye haykırdı.

Uşak krala doğru eğilerek:

— Majeste, diye mırıldandı...

— Ben hastayım... Haklısın. Daha fazla çalışmıyacağım... Bana kolunu ver...

Bir taraftan bastonuna, diğer taraftan da uşağına yaslanarak dışarı çıktı. Uşak tekrar, majestelerinin dini telkinata ihtiyacları vardır diye Frey Diego'nun ismini tekrarladı.

Kral susmasını işaret edince, ısrara cesaret edemedi.

O gece, hamur işi yemediği halde yine kralın uykusu kaçtı. Medina dükasının mektubu eski kuruntularını tekrar uyandırmıştı. İngiltere kraliçesinin kahkahalarla gülerken, İspanya kralını dediklerini yapmağa nasıl tazyik ettiğini yapmazsa adamlarının başlarının nasıl kesileceğini düşünüyordu.

Tekrar rahatsız bir yirmi dört saat geçtikten sonra, uşağının müteaddit izahlarla kral günah çıkartıcısını çağırmağa razı oldu. Ateş âyini de unutmuyor, yirmi dört saat daha geçtiği takdirde, artık çok geç kalmış olacağını itiraf ediyordu.

Günah çıkartıcı, kralı uzun müddet bekletmedi. Çağırılmasını saatlerden beri sabırsızlıkla beklemişti. Kardeşini kurtarmak için elinden geleni yapmağa ahdetmişti.

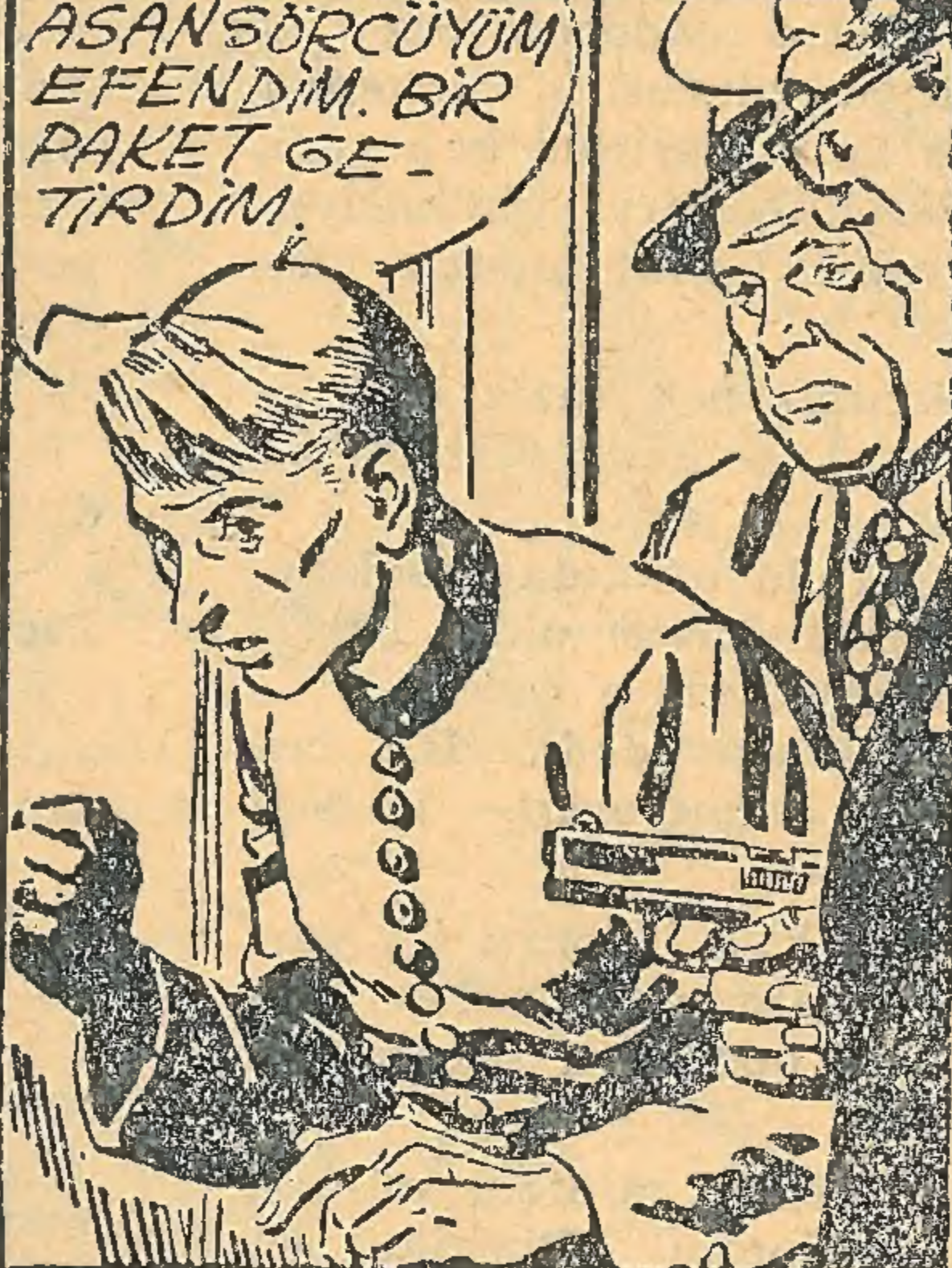
Kendinden emin bir halde kralın yatak odasına girdi. Uşak dışarı çıktıktan sonra, sonbahar güneşinin altında parıldayan odadaki büyük oymalı karyolaya doğru yürüdü. Bir sandalye çekecek yatağın yanı başına oturdu. Krala sıhhati hakkında bazı sual- (Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

82

Copy. 1950, R.

Miras

Yazan: L. Williams

Çeviren: N. Yeğen

terim» dedi. «Belki çok meşhur olur. Belki bir sokağa onun ismini koyarlar. Pietro caddesi. Biz o zaman ihtiyar oluruz. Caddeden her geçişte koltuklarımız kabarır.»

Maria bu hülyaları gülümseyerek dinliyordu. Fakat ansızın ciddileşti.

— «Allahtan pek fazla şey istememeliyiz, Anastasio. Nankörlük olur.»

Tam o sırada aşağıdaki sokakta bir araba takırtısı oldu. Anastasio pencereye gidip baktı.

— «Rigo amca» dedi. «Bir buçuk senedir gelmiyordu. Haberi duymuş olacak.»

Birkaç dakika sonra iri yarı ihtiyar bir adam nefes nefese içeriye girdi ve dosdoğru Pietro'nun başına geçti.

— «Vay benim minicik oğlum! Küçücük yeğenim. Biricik yeğenim. Benzerlik şimdiden adamakıllı göze çarpıyor.»

Anastasio, «Ne benzerliği?» diye sordu.

— «Bana benziyor, oğlum. Yanakların dolgunluğu, Burnundaki asalet. Ya şu alın!» Sonra anne ile babaya söz hakkı vermeden devam etti: «Doğrusu sana gücendim, Anastasio! İnsan amcasına çocuğun doğduğunu haber vermez mi? Bu müjdeyi kâtibimden mi duyacaktım?»

Anastasio, «Daha evvelki gün

doğdu, amca» dedi. Sonra seni de okadar seyrek görüyoruz ki!»

Rigo Amca acınacak bir tavırla, «İş oğlum, iş» diye içini çekti. «Vallahi, kendi ticarethanemde beni esirler gibi gahşıyorlar. «Sonra gelinine döndü. «Çocuğa isim seçtiniz mi, Maria?»

— «Evet, Rigo Amca. Pietro diyeceğiz.»

— «Pietro ha! Şu bildiğimiz Pietro?»

— «Evet. Ne var?»

— «Hiç. Hiç... Vaftiz oldu mu?»

— «Hayır. Perşembeye olacak.» Rigo Amca sevinçle ellerini açtı.

— «Hamdolsun çok geç kalmamışım!»

Anastasio, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

— «Anlatayım, oğlum. Biliyorsun ki sizlerden başka dünyada kimsem yok. Müteveffa karım, Allah taksiratını affetsin, kırsı. Bundan sonra da hiç çocuğum olmayacağına göre size bir teklifim var.»

Maria telâşla, «Ne teklifi?» diye sordu.

— «Ben zengin bir adamım. Maria. Çok zenginim. Böyle derken böbürlenmediğimi veya mübalâğaya kaçmadığımı zannedi-

(Arkası 14. sayfada)

«Yakışıklı olacak mı dersin?» diye sordu.

Anastasio ayaklarının ucuna basa basa içeriye girdi. Yataktaki karısı Maria oturmuştu. Kucagındaki minicik bohçanın, çocuklarının, meme eme eme uyuya kaldığı belliydi. Anastasio bir eliyle karısının saçlarını okşayarak çocuğa baktı.

— «Nasıl?»

Maria pek mağrur bir ifade takınmamağa çalışarak, «Gene karnı acıkmıştı» diye cevap verdi.

Anastasio ciddiyetle, «Tabii» dedi. «Çocuklar öyle büyür, Oğlumuzun kuvvetli olmasını istersin, değil mi?»

Maria bu fuzulî suale cevap vermek zahmetine bile katlanmadı. Gözlerini oğlunun küçücük pembe başından ayıramıyordu. Okşar gibi bir ifadeyle:

— «Pietro» dedi. «Pietro. Bir erkek için bundan güzel bir isim seçemeydik, Anastasio.»

— «Evet. Ne uzun, ne de kısa. Tam karar. Ne pek kaba, ne de kız ismi gibi nazik. Pietro. Ama ben bu ismi en çok neden seviyorum, biliyor musun, Maria? Seninle ikimiz seçtik diye. Kimse karışmadı. İkimiz seçtik. Hiçbirimizin ailesinde Pietro yok. Sanki bu ismi kendimiz uydurduk.»

Maria, «Bana da öyle geliyor» diye fısıldadı. «Rahip efendiye söyledim. Yani o da çok beğendi. Perşembe günü gelip vaftiz edecek.»

Bir an gene, karı koca küçük oğullarını hayran hayran seyrettiler. Sonra Maria:

— «Yakışıklı olacak mı, dersin?» diye sordu.

— «Rigo Amcamız gibi zengin olsun daha iyi.»

— «Dayısı Giorgio gibi okumuş bir adam olmasını da isterim.»

Anastasio gözlerini tavana dikti ve mesut hülyalara dalarak, «Ben en çok meşhur olmasını is-

İtiraf

Yazan: Bernard Gervaise
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

«Barbar» barının devamlı müşterilerinden olan Placide Ladouce'nin karısı ölü bulunduğu zaman ilk akla gelen ihtimal onun kocası tarafından öldürüldüğü oldu. Zira Placide'yle karısının geçinemediği, sık sık şiddetli kavgalar ettikleri, «Barbar» barının bütün devamlı müşterilerince malûmdur. Onların mahremiyetine en fazla nüfuz etmiş olan şahıs da bar sahibi Cesarin'di. Cesarin'le Placide sık sık tezgâhın bir kenarında alçak sesle dertleşirlerdi. Zira Cesarin'in de bir kaşısı vardı. Ama yanlış anlaşılmasın, patronla karısının arası, Ladouce'lerin olduğu kadar açık değildi. Aralarındaki samimiyetten dolayı patronu Ladouce davasının esalı şahitlerinden biri yaptılar. Karısı önce:

— Şahitliği kabul etmeyecektin. Bu gibi hâdiseler ticarete zararlıdır, diyordu. Ama çabuk fikrini değiştirdi. Zira daha ilk celsenin akşamında «Barbar» salonu ozaman kadar pek az rastlanan bir kalabalıkla dolup taşı. Müşterilerin hepsi patronu arıyor ve buldukları zaman:

— Muhakkak çok mühim şeyler biliyorsunuz ki sizi şahit yaptılar, diyorlardı. Ne olur meselenin iç yüzünü biraz olsun ıttatın. Emin olun ki söyleyeceklerinizi sır olarak saklayacağız. Fakat patron onlara hiçbir şey söylemiyordu.

— Evet. Diyordu. Bildiğim bir şey var, ama son celse gelmeden baklayı ağzımdan çıkarmayacağım. Zira ancak ozaman tesirli olur.

Bir de barın gözde müşterileri vardı. Salonun müdavimi olan bu şahıslar kendilerinde, ötekilerde bulunmayan bir nevi imtiyaz görüyorlar ve Cesarin'i bir köşeye çekip:

— Herkese söylememekle doğru hareket ediyorsun, diyorlardı. Ama

düşün ki biz yabancı değiliz. Bize söylemekten hiç zarar gelmez.

Fakat Cesarin söylememekte ınat ediyor ve rahata kavuşmak için barın kapanma saatini dört gözle bekliyordu. Fakat ondan sonra da kafası salim kalmıyor, bu defa da karısı onu bildiklerini kendine söylemeğe zorluyordu.

İnsan zavallı küçük karısından sır saklamalı mıydı. Hem sonra söylese ne olurdu ki. Hiç şimdiki kadar bir kadının boşboğazlık ettiği görülmemiş müydü? Ya... demek hâlâ söylememekle asrar ediyordu, öyle mi. Görürdü o.

Ve bundan sonra sinir nöbetleri başlıyor, akan göz yaşının haddi hesabı kalmıyordu. Ondan sonra da siz Cesarin'in yerinde olun da sabaha kadar gözünüzü kırıp bakalm.

Haftalar, hayatında şimdiki kadar böyle fırtınalara hiç yer vermemiş bulunan zavallı patronun kâbuslarıyla dolu olarak geçti ve nihayet son celse geldi çatı.

Cesarin şahitlere mahsus mahallin hatırı sayılır bir köşesinde oturuyordu. Sırası geldiği zaman safataflı müdafaa avukatı ayağa kalktı ve siyah pelerinini fiyakayla savurup perukasını düzelttikten sonra hâkimler heyetine dönüp müdafaaasını yapmağa başladı.

Cesarin önce bütün dikkatini vermiş, avukatın ağzından çıkan hiçbir kelimeyi kaçırmıyor ve her kelimenin ifade ettiği bütün mânaları nazarı itibare almağa çalışıyordu. Ama bu işi yapmak için sarfettiği gayret az zamanda onu yordu; göz kapakları ağrılaşmağa başladı. Ama avukat yorulmak nedir bilmiyordu.

Cesarin onun siyah cüppesinin ve durmadan inip kalkan çenesinin git-

tikçe karanıklaşmakta olan havanın içinde kaybolduğunu hissetti. Biraz sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Dalmaz olsaydı Zira daha o rüya âlemine girer girmez, dükkândaki meraklı müşteriler ve karısı tepesine çullandı.

Cesarin'i yaka paça edip bir işkence odasına götürdüler hepsinin üzerinde siyah cellât elbiseleri vardı ve ellerinde çeşitli işkence âletleri taşıyorlardı. Onu, kenarındaki çark döndürüldükçe insanın boyunu uzatan bir âlete kollarından ve bacaklarından bağladılar. Biri:

— Cesarin artık elimizdesin, dedi. Haydi inadı, bırak da dilinin altındaki baklayı artık çıkar. Biliyorsun ne zamandan beri meraktan çatlıyoruz.

Bu sırada acııp kırmızı elbiseler giymiş olan karısı da yanına geldi. Elindeki kerpeteni sallayarak:

— Bizi deliye döndüren sırrını artık itiraf etmezsen şu elimdeki kerpetenle etlerini cimbizla yolar gibi koparacağım, diyordu.

Cesarin dişlerini sıktı. Ne yapacağını bilemiyordu. Onun susmakta olduğunu görünce bir defa barından kovmuş olduğu iri yarı Paul bir işareti yaptı ve kendisine yüklüce bir içki borcu olan ufak tefek Maurice hemen koşarak işkence çarkını döndürmeğe başladı. Cesarin adalelerinin çatırdamakta olduğunu hissetti, aklı başından gitti ve dehşet içinde:

— Durun! İtiraf edeceğim, diye bağırdı.

Mahkeme salonu birbirine girmişti. Gazete muhabirleri bu umulmadık itirafı vaktinde haber verebilmek için birbirleri üzerinden atlayarak salonu terk ettiler.

Zavallı Cesarin ondan sonra ne söylediyse hâkimleri ikna edemedi. Kendisini Ladouce'nin karısını öldürmek suçundan mahkûm ettiler. Zira itiraf etmişti.

GİZLİ VAZİFE !..

BU SIRADA KAÇANLAR, HADİSE - SİZ YOLLARINA DEVAM EDİYORLARDI.

FARAT BİR AKSAM ATLAR - DAN BİRİ KÖSTEKLENDİ - DURUN.. DURUN.. - İMDAT..

ÖLDÜ.. KÖTÜ - BİR HASTALIK -

ÇABUK - BURADAN - UZAKLAŞ - LIM.

İŞTE BİR TER - MINUS İSTAS - YONU KUR - TULDUK

TREN - PARASINI - NEREDEN - BULUP VE - REÇESİZ

ATLARI SATALIM. - BOYNOS AYRESE VARIN - ÇA FRANŞİZ KONSO - LOSUNA BAŞ - VURURUZ

TRENE KAPAĞI ATILAR. - HEPSİNİN YÜZÜNDE DEH - ŞETLİ BİR KEDER OKU - NU YORDU.

ANDRE GİTTİKÇE - SINIRLI BİR HAL ALIYOR - SİNİRLİ BİR HAL ALIYOR - MESULİYETİM - ÇOK BÜYÜK.. TANRI - YARDIMCIM OLSUN..

BEN ANDRE - NİN HALINI - BEĞEN - MİYORUM

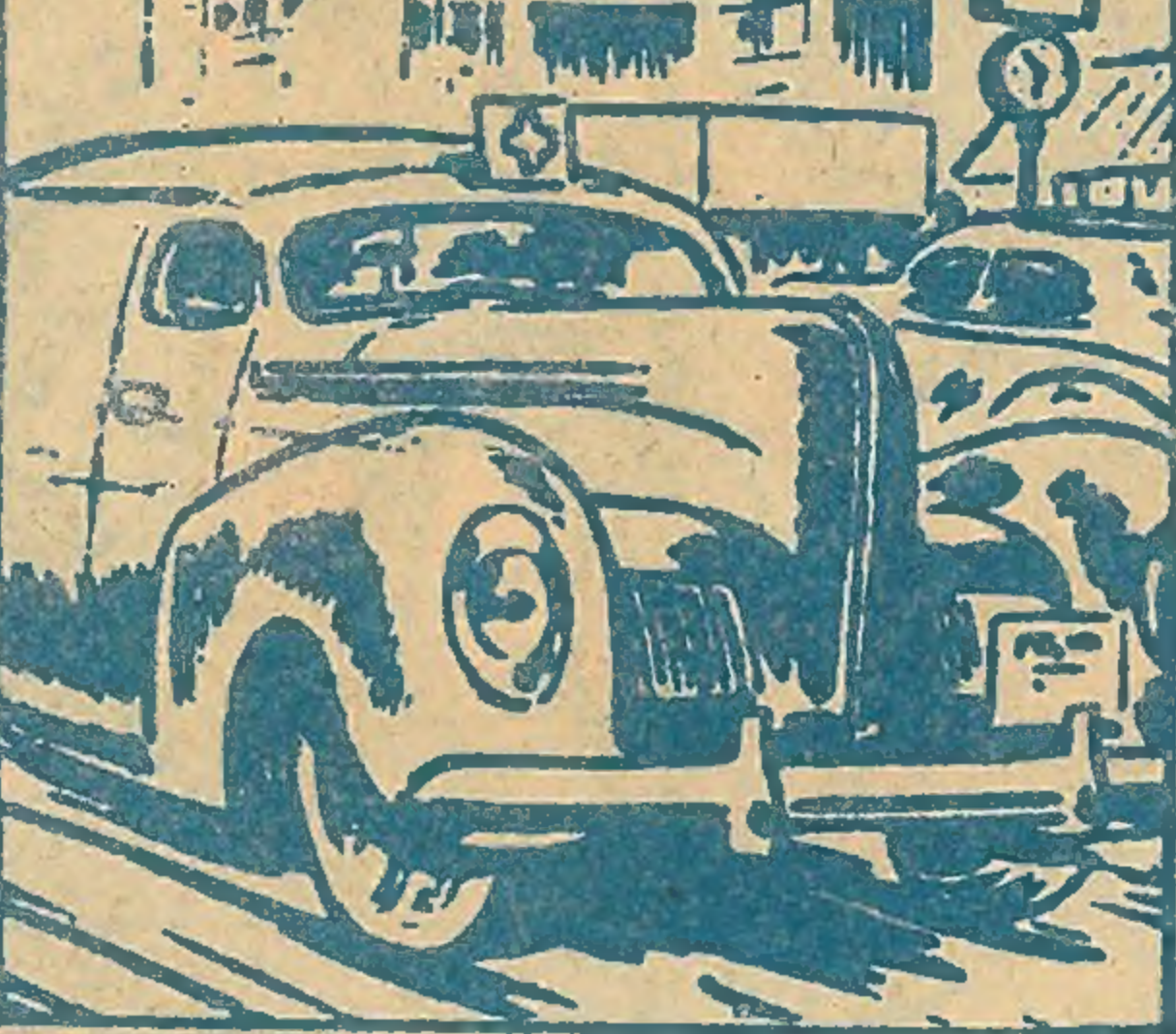

EVET.. İLK FIRSAT - TA ONU DOKTORA - GÖSTERE - LİM.

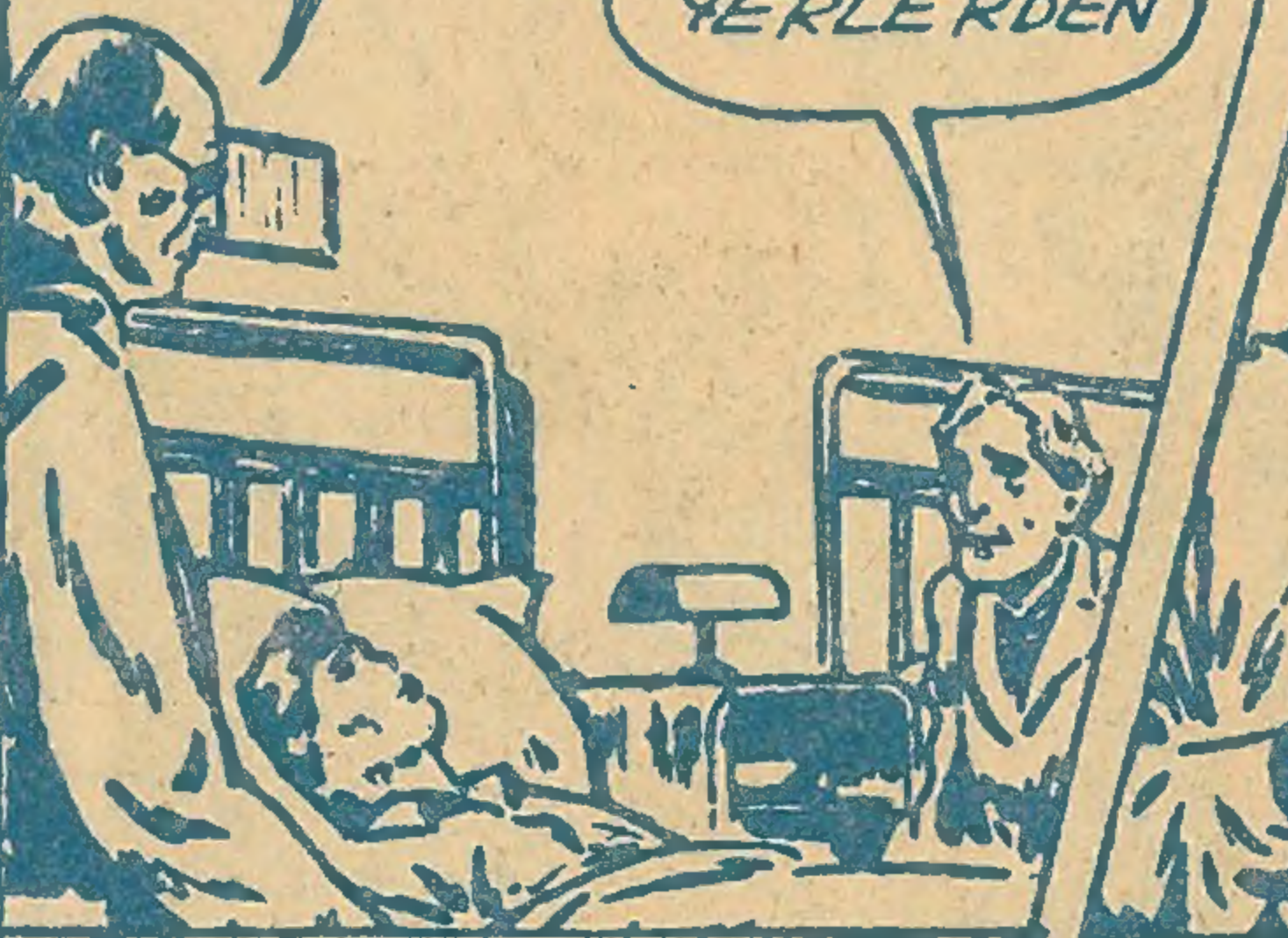
HAKİKATEN BOYNDOS AYRESTE - ANDRE İYİCE HASTALANDI.

GENÇLER KONSOLOSLUĞA - AN İLE MİŞELİN HASTANA - NEYE GİTTİLER.

İÇERİDEN Mİ - GELİYORSUNUZ?

EVET.. İNSAN - LARIN GAYET - GÜÇ BARINDIĞI - YERLERDEN

ANİ OLARAK - ÖLEN BİR - HAYVAN GÖR - DÜNÜZ MÜ?

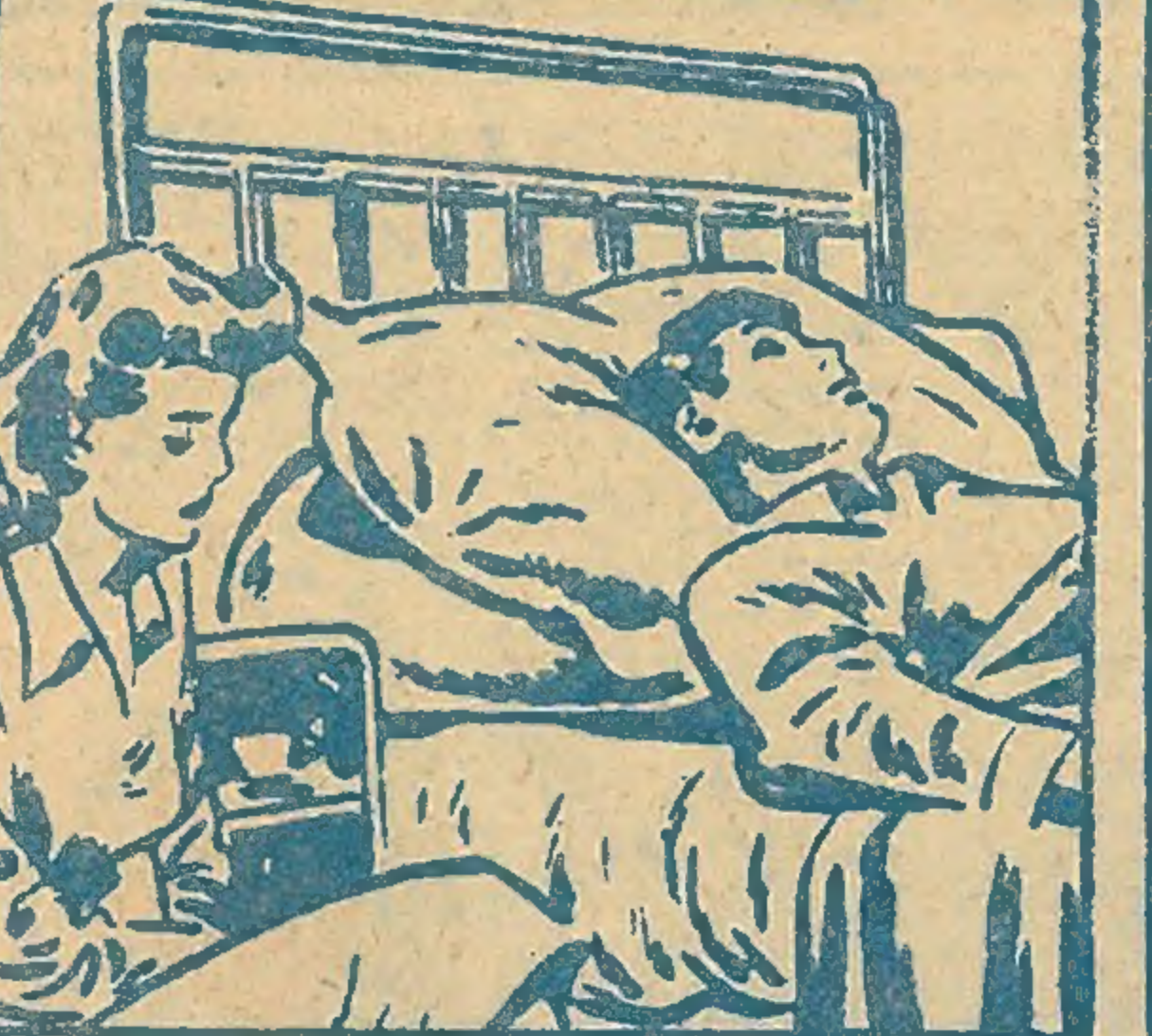

EVET. BUCE - HENNEMDEN - KAÇARKEN - BİR AT BİR - DENBİRE - ÖLDÜ.

BU GENÇİ BELKİ KURTARA - BİLİRİZ. FAKAT GELDİĞİ - NİZ MEMLEKET - TE ÖLÜM - EPEY İNSAN - KIRACAK

AN İLE MİŞELİN ATEŞ - TEN YANAN ANDREYİ NÖ - BETLEŞE BEKLİYORLAR.

NIHAYET GÖÇMENLERDEN - BİRİ AN'A HABER GETİRDİ - KONSOLOS ÇOK İYİ DAVRAN - DI. ÜÇ GÜN SONRA GEMİ - MİZ FRANSAYA DOĞ - RU DEMİR - ALIYOR.

PEKİ - VAPURUN HASTA - NA - NESİNE NAKLE - ANDRE? DİLECEK.

ÖĞLÜMÜN ÖLÜSÜNÜ - BIRAKTIĞIM BU TOP - RAKLARI DEMEK - TERKEDİYÖ - RÜZ.

BU SIRADA - NASILSIN? - BENİ TANI - DİN Mİ?

SEVGİLİ MİŞE - LİN.. ÇOK HAS - TAYIM DEĞİL - Mİ?

İYİLEŞECEKSİN. ARTIK - HAYATA BENİ BAĞLIYAN - TEK BAĞSIN - MİŞELİN - MİŞELİN

GENÇ ADAM BİRDEN DOĞ - İKİSİNİ BERABER - GÖRDÜM..... ALENLE - ROZİNİ.....

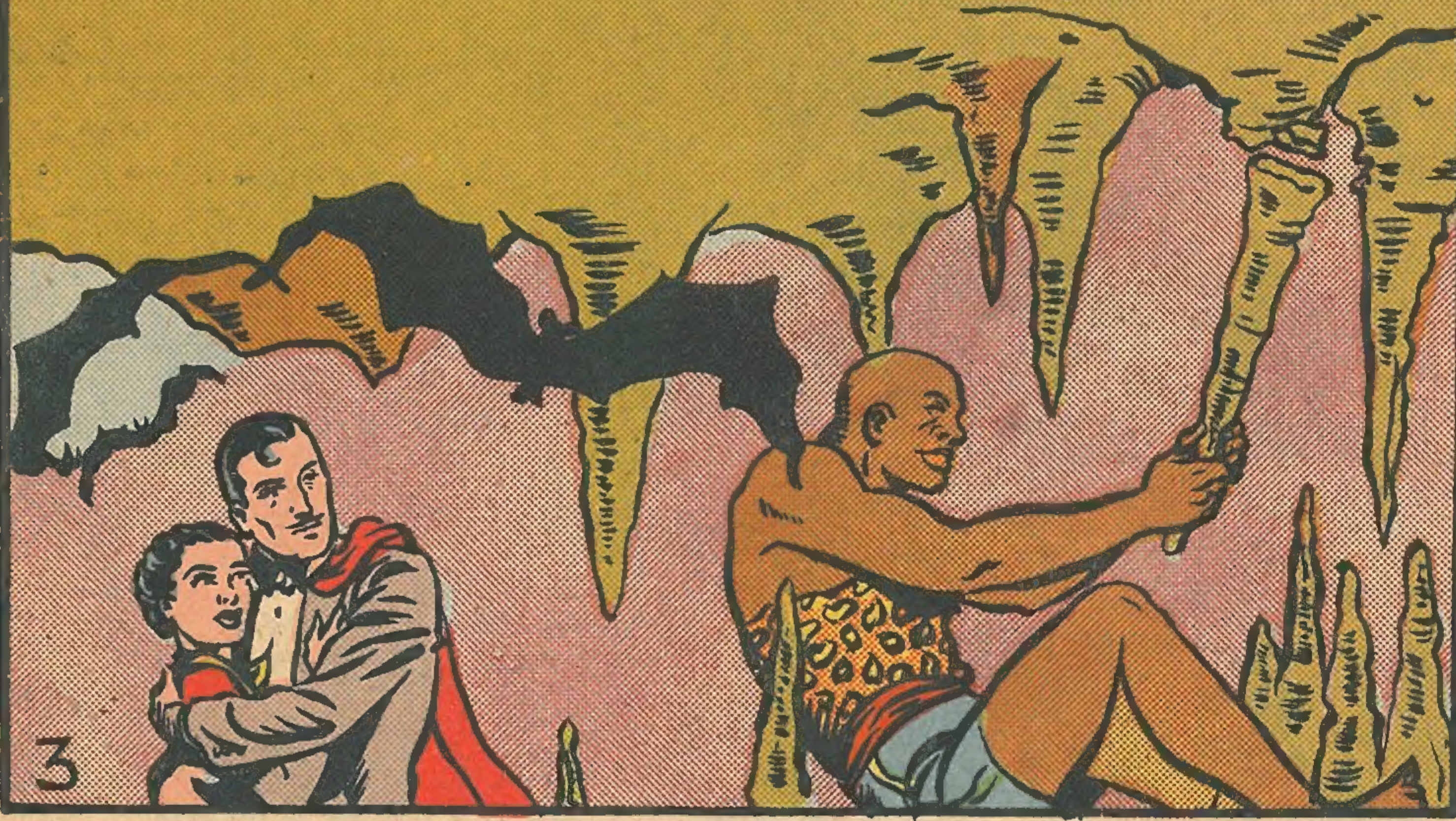

ARKASIVAR

MANDRAKE

APTULLAH' TAVAN-
DAN SARKAN BUZ
PARÇALARINDAN
BİRİNİ KOPARDI
YARASALARA SAVUR-
MAYA BAŞLADI.

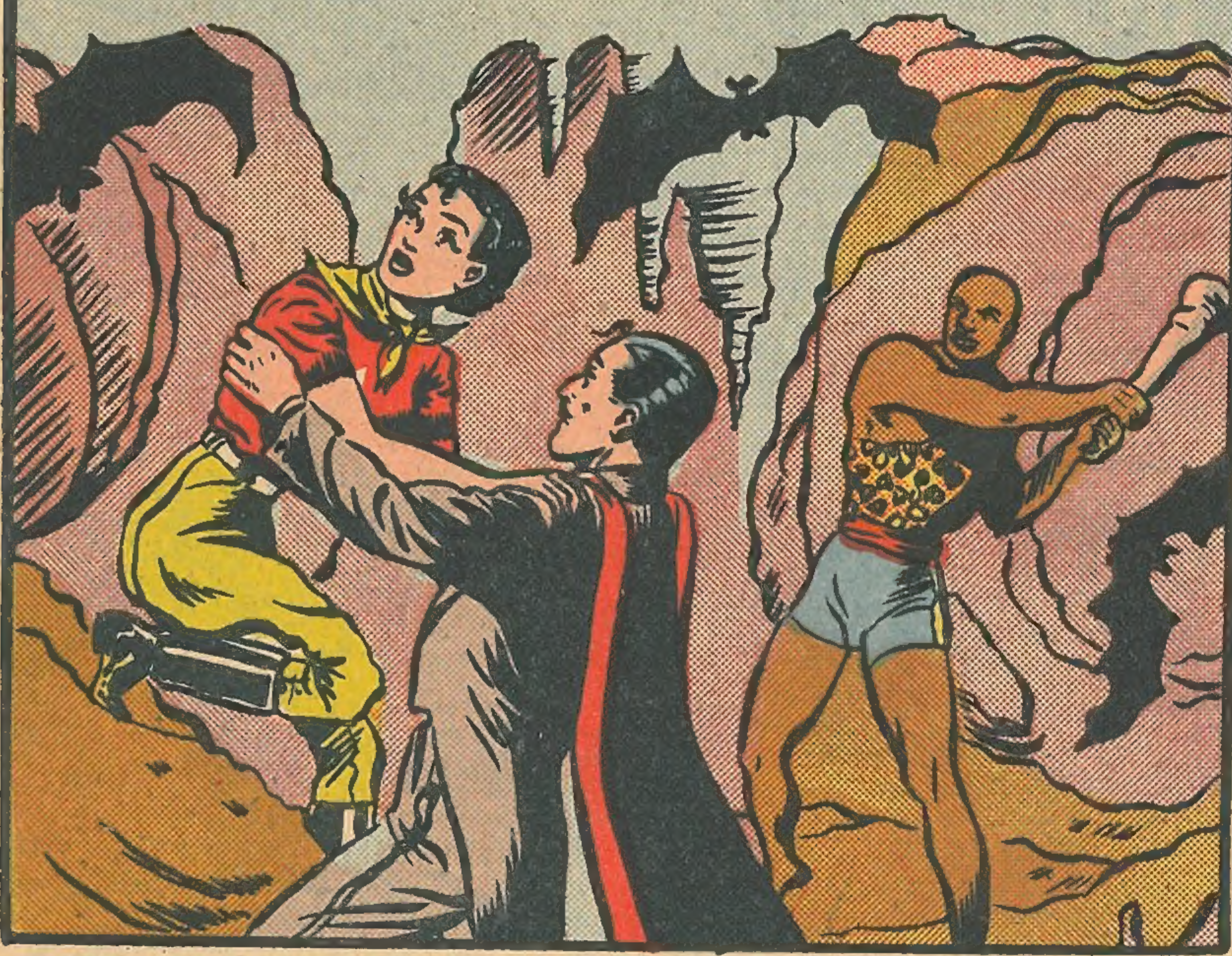
VE YARASALARI DAĞITTI.

YAVAŞ YAVAŞ İLERLEDİLER VE MAĞA-
RANIN ÖTEKİ UCUNDAKİ AYDINLIK DELİK-
TEN DIŞARI ÇIKTILAR.

HELE ŞÜKÜR KUR-
TULDUK. ARTIK
GERİ DÖNEMEYİZ.

GERİ DÖNMELER Mİ?
MAZALLAH.. ALLAH
YAZDIYSA BOZSUN

İLERLEDİLER. ÖNLERİNE YENİ BİR LEVHA
ÇIKTI.

BU SEFERKİ
NE ACABA?

ÇİFTE KAVRULMUŞ
BİR BELÂ OLSA
GEREK..

İLERİDE İKİZLİ
BELÂ VAR. GERİ
DÖNÜN SERSEMLER

SAHİDEN ÇİFTE KAVRULMUŞ TEHLİKE..
TEHLİKELER YO-
LUNU İKİ TANE
DEV TUTMUŞ.. YOL-
CULARI GÖRÜNCE
GÜLÜYORLAR
VE KORKUNÇ
SOPALARINI KAL-
DIRIYORLAR.

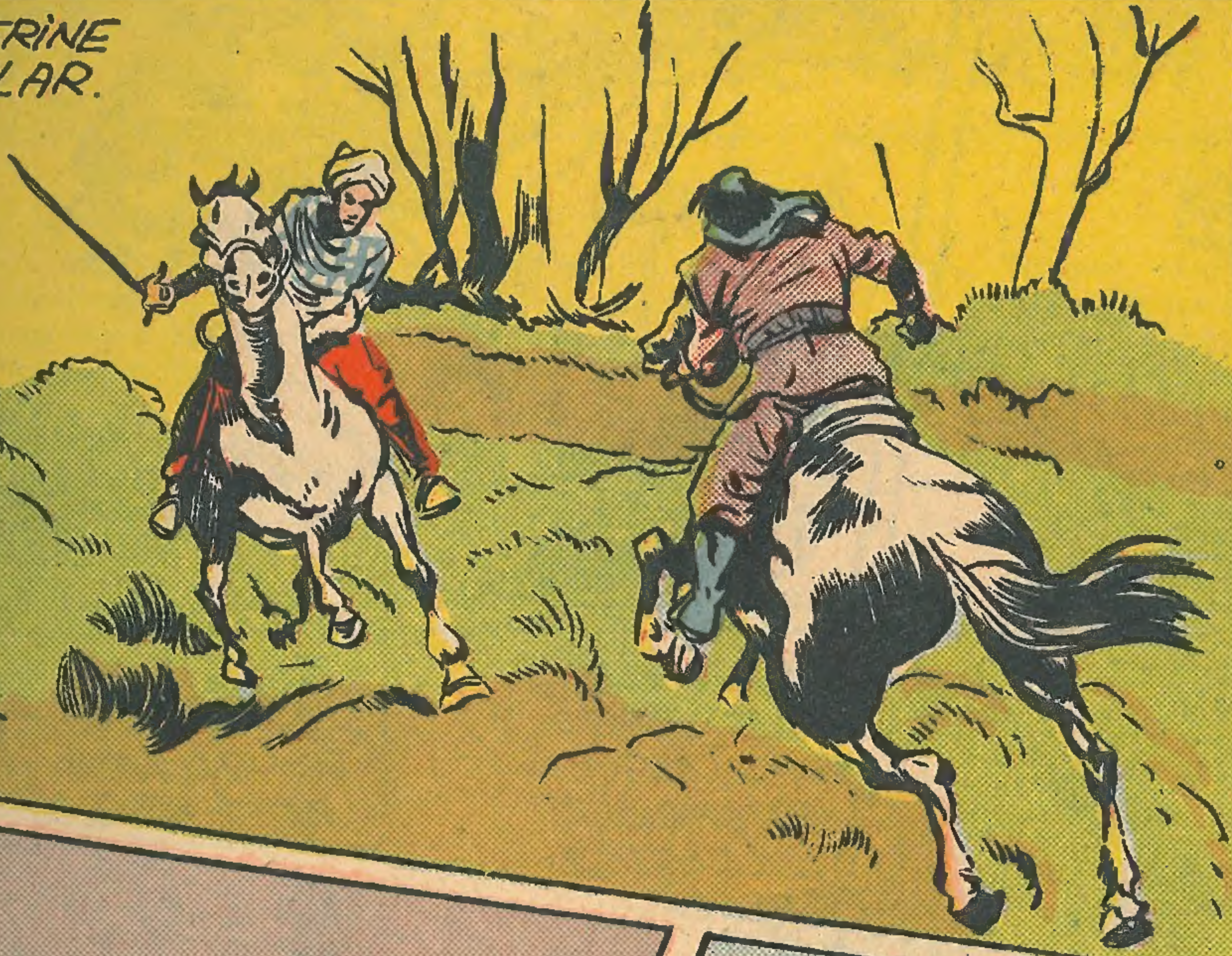
ARKASI
VAR.

KARTALIN OĞLU

BİRBİRLERİNE
SALDIRILAR.

ÇETİN BİR ÇATIŞMA BAŞLADI. ELMAS
ÖLDÜRÜCÜ DARBELERDEN SAKINIYOR-
DU. YORMAK VE VURULMAMAK İSTİYOR
DU.

BU HAREKETİNİN CE-
ZASINI ÇEKECEKSİN..

BEN KİMSEYE
FENALIK ETMEK
İSTEMİYORUM.
ALLAH YARDIMCIM.
DIR. KAN AKITMI-
YACAĞIM..

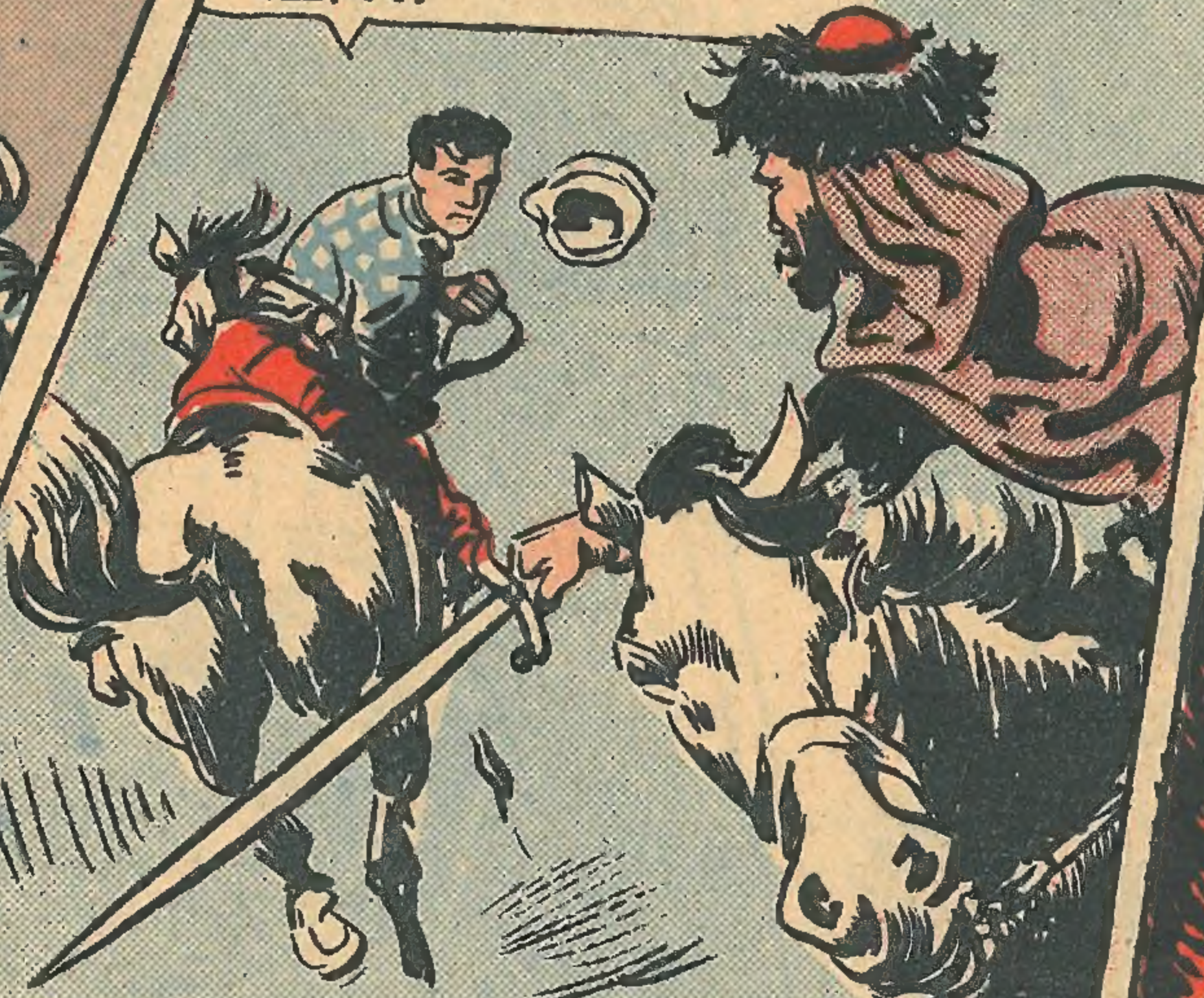

KOLUM HIÇ YORULMIYACAKTIR.
EN SONUNDA BIRAKIP KA-
ÇACAĞSIN..

KIZAN HAYDUT KILICINI
SALLADI. BOŞA GİTTİ.

HEP.. HEP.. KILICIN
HEP HAVAYI KESE-
CEK..

Boğuşma saat-
lerce sürdü.
Nihayet yorgunluk-
tan haydutun
elinden kılıcı
düşti.
Nihayet elini
yüzüne kapadı
Böğürmeğe
başladı.

ALLAHIM..
BENİ ÖLDÜR.
SEYDİ DAHA
MEMNUN O-
LURDUM.

FAKAT LADY KÜRZONU
HATIRLAYINCA..

ONU KURTARMALIYIM. KEN-
DİNE GELSE... BUNUN İÇİN
HERŞEY YAPABİLİRİM.

HAYDUT LADY KÜRZONU KAPTIGI GİBİ
KAÇIRDI. ELMAS ADAMLARI YARARAK
ARKASINDAN GİTTİ. CEYLAN SANKİ
UÇUYORDU.

FAKAT BİR İNLEME
DUYUNCA BİRDENBİRE
CEYLANIN GEMİNİ KASTI.

CEYLAN DUR..
BİR İNİLTİ DUYDU.

ELMAS, YERDE, KANAT-
LARINI SERMİŞ YATARKEN
GÖRDÜ.

SEVGİLİ ADARIM
NE OLDU SANA?

KARTAL ÖLMÜŞ
GİBİ OTLARA SE-
RİLMİŞTİ.

ADAR.. ADAR
SENİ KİM VURDU?

7/2

HAYIR.. ADAR!.. SEN
ÖLME E Mİ? BENİ
YALNIZ BIRAKMA.. SEN
BENİM HER ŞEYİMSİN

Yavaşça hay-
vanın yanına
sokuldu. Ya-
rasından kan
sızıyordu.
Elmas çok
üzüldü.

ADARI GÖĞ-
SÜNE BAS-
TIRDI. MEŞ-
HUR ŞARKISINI
SÖYLEMEĞE
BAŞLADI.

GÖKLERİN, DENİZLERİN
HAKİMİ KARTAL ADARIN
KANADINDA BİR KAN LE-
KESİ VAR....

KİM VAR ORADA?

Adar bu
şarkıyı du-
yar duymaz
birdenbire
canlandı.
Kanatlarını
çırptı.
Bu sırada
bir ayak sesi
duyuldu.

ADAR KANATLARINI ÇIRPTI
VE UZAKLAŞTI. ELMAS
ARKASINDAN BAKAKALDI.
BİRAZ SONRA YERE GÖZ-
LERİNİ İNDİRİNCE...

TANRIM!.. BUNLAR DA
NE?! GÖKTEN İNMİŞ
MELEK Mİ?

GÖRDÜĞÜ, SARAYIN BAHÇESİNDEN KAÇIRILAN VE EL-
MASIN KURTARDIĞI İRİS VE ALGAYDI. GENÇ KIZLAR, RÜ-
YALARINDAKİ KAHRAMAN SUVARİYİ TANIDILAR.

BURADA İŞİNİZ NE?

SENİN SAYENDE KUR-
TULDUK.. KİMSİN SÖYLE..
SANA NASIL YARDIM
EDEBİLİRİZ?

ELMAS ANLATMAĞA BAŞ-
LADI.

BEN KÖR RACA İNDRA..
NİN TORUNUYUM. DÜN-
YAYI DOLAŞIYORUM. TEK
ARZUM ZAVALLI İNSANLA-
RIN GÖZYAŞINI DİN-
DİRMEK.

154/2

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI : 4

O gece eline bir mum alarak şarap mahzenine indi. Bir bez parçasına sardığı elması ve pek kıymetli hançeri kaldıkları yanına koydu.

Bu defa çok kızmıştı. Ertesi sabah beni bahçeden içeriye çağırıldı. Elinde kurşunlu kırbağ vardı. Taşlıkta ummadığım bir şiddetle sırtıma vurdu. Hiç sebepsiz yediğin bu dayanın aslını merak ediyordum. Kendisine karşı gelmemek ve vaziyetimi tehlikeye düşürmemek için bahçeye kaçtım. O haykırarak beni içeriye çağırıyordu. Gitmiyordum. Nihayet bahçede beni kovaladı ve bu defa yüzüme vurdu.

Kendini ancak bir defa gördüğüm Prenses İren belki tesadüfen, belki de bir başkası tarafından haber verildiği için üçüncü katın pencerelerinden Dimosteniye haykırdı. O dinlemiyor ve mütemadiyen sırtıma vuruyordu.

Elinden kırbağı alarak bir köşeye fırlattım. Dimosteni daha fazla kızarak uzun saplı tarakla başıma vurmaya istedi. Onu da elinden almıştım. Koşarak binaya girdi. Elinde büyük bir pala ile üstüme doğru geliyordu ki İreni aynı kapıda gördüm.

Mutemed adamına şiddetle haykırdı ve bana:

— Yusuf, buraya gel, diye Türkçe emir verdi.

Yanına gittim. Yüzümde ve sırtımda kanlar vardı. Yine de sakin duruyordum. Kendisini daha fazla iğilerek selâmladım.

Arkasında gine siyah kumaştan, fakat pek basit ve süssüz bir elbise vardı. Fakir bir kız gibi saçlarını toplamıştı. Güzel gözlerinin etrafında gözyaşı halkası bulunuyordu. Onu daha erimiş ve kederli gördüm.

Bana üzüntülü ve helecanlı bir sesle:

— Şimdi sevkietmeap İmparator'dan müsaade alarak sizi Galataya kadar göndereceğim. Oradan istediğiniz yere gidebilirsiniz, dedi.

İrenin bu arzusunda mutlaka bir sebep olacaktı. Bütün sükunetimi topladım. Yüzümden damlayan kanlara hiç aldırmadan:

— Esâletli Prenses, dedim. Se-refli hizmetinizde bulunmaktan memnun bir esire sebepsiz yere kurşunlu kırbağla dayak attırmyacağınızı biliyorum. Fakat bu sebep tamamiyle meçhulümdür. Suçumu yüzüme karşı bildirmenizi istirham ederim.

İren çok üzgün ve ıstıraplıydı:

— Bu kadar keder içindeyken bana suçlarınızı yüzünüze karşı söylemek elemi reva görmeyiniz.

— Sayanı merhamet bir esire bunu lütfediniz sayın Prenses. Ben tamamiyle bigünahım... Bu halde beni gönderirseniz tertemiz vicdanınız ebedî bir ıstırapa mahkûm olacak ve şüphe sizi mütemadiyen üzecektir.

Elinde pala, yüzü mosmor bekliyen Dimosteni bir bahane ile benim kafamı koparmayı arzu ediyordu. Göğsünün inip kalkarken

çıkarttığı hışıltı arasından zaptedemediği bir hırsıla:

— Hırsız, nankör köpek, diye söylendi.

İren ona dönerek Rumca:

— Sakin olunuz Dimosteni, dedi. Önce bana bu adamın hançeri kaldığını isbat etmeniz daha yerinde olur.

İşi anlamıştım. Konuşmalarını

ediyor. Ailenize has olan terbiyeniz karşısında her suçlunun kahırından ömnesi gerekir. Pederinizin o kıymetli hançeri için üzülme-yiniz. O size hizmet ettiğini bildirirken mütemadiyen paralarınızı çalan Dimosteninin hazinesinin içindedir. O hazineyi de şarap mahzeninde bulabilirsiniz. İçinde daha başka kıymetli mücevher-

— Yusuf, buraya gel, diye beni çağırıldı.

bekledim. Dimosteni:

— Prensesim, dedi. Babanıza ve bütün Paleoloğlara karşı yaptığım hizmet benim sizlere sadık bir insan olduğumu bugüne kadar isbat etmiştir. Kanaati vicdanıyem hançeri bu Türkün kaldığı yolundadır. Onu satmağa giderken cebime koymuştum. O sırada bu yanımdaydı.

— Babamdan kalan son kıymetli hatıra olan bu hançerin getireceği varlıkla ben ve bana bağlı olanların gıdası temin edilecekti. Siz daha dikkatli muhafaza-ya mecburdunuz. Hattâ onun satılmasında ısrar eden de sizdiniz. Ben uzun bir ağılığı onu elden çıkarmağa tercih ediyordum.

— Siz o hançerin çok daha kıymetliyidiniz. Ağ kalmanızdan korkuyordum.

İren içini çekerek:

— Bu adam hançeri nereye saklayabilir, dedi. Aradınız mı?

— Onu bahçede, toprakların arasında bir yere saklamış olmalıdır efendim.

— Bu adamın suçunun ortaya çıkarak yüzlenmesini istemiyorum Dimosteni.

İrenin bu asil terbiye ve hassasiyeti beni adamakıllı sarstı. Kendimi tutamadım ve kiplirmizi kesilerek haykırdım:

— Prenses İren Paleoloğ, kar-sınızda suçsuz bir adam sıfatıyla bulunmak beni şu anda bahtiyar

leriniz de var. Beni bir dakika bekleyiniz Prenses.

Hızlı hızlı mahzene doğru yürüyordum. Dimosteni bütün sözlerimi anlamıştı. Çünkü Rumca söylemişim. Palasını kaldırarak:

— Alçak, müfteri, diye haykırırdı.

Mahzenin kapısında bana yetmişmişti. İren başımın üstünde dolayan palayı görerek bir çığlık kopartıp başımın yerlerde yuvarlandığını sanarak ellerini yüzüne örtmüştü.

Dejenere Rumun elinden palayı alarak kendisini yakasından yakaladım. Beni yatırdığı odaya tıkarak kapıyı sürdüm.

Bundan sonra İren'e:

— Lütfen beni takip ediniz Prenses İren, dedim.

İren korkudan titriyordu. Benim o pek iri ve gövdeli silâhsorun elinden palasını alarak ayaklarını yerden kesip bir köşeye tıka-kadar kuvvet sahibi olduğumu görünce haklı olarak korkmuştu.

Belki bir an için ırkıma has bir öfke ile ve yerde yatan palayı elimle alarak onu ve sonra birçokla-rını öldürebilirdim.

Tereddüdünü görünce:

— Size böyle bir zahmeti teklif ettiğim için azap duyuyorum, dedim. Fakat bir hakikatin tezahürü için bu elzemdi. Lütfen esirinizi takip ediniz asil Prenses İren Paleolog.

İren beni takibe mecbur kaldı. Belki o mahzene ilk defa iniyordu. Oranın karanlığını defetmek için pencere içinden alarak yaktığım mumun ışığını takiben yürüyordu. Tamamiyle boş fiçilerin ortasındaki yoldan geçerek köşeye geldik. Zemindeki bir maltayı kaldırdım. Mumu bir elimle tutarak kapağın üstündeki kumları temizledim. Kapağı halkasından geçerek kaldırdım. Mumun zayıf ışığında sarı altın zemin üstünde yatan elması hançer pırıl pırıl ya-nıyordu.

Demir çekmeceyi yerinden çıkartarak koltuğuma aldım. İrenin peşi sıra yürüdüm. Onun gözlerinde sıra sıra yaşlar vardı.

— Bizans, zavallı! Bizans, di-yordu. Zavallı Bizans. Ve hıçkırıklarla ağlıyordu.

Çekmeceyi onun ufak ve sevimli ayaklarının ucuna doğru boşalttım. Yerde beş yüzden fazla altın bir yığın teşkil etti. Bunların arasında elmaslar yer yer pırıldı-yordu. Kıymetli hançeri zarif ve işlemeli kını içinde kendisine uzattım ve sahneye son vermek için Dimosteniye kapattığım odanın sürmesini çektim.

O, kapatılmış ve gözleri dönmüş vahşi bir hayvan gibi yerinden fırladı. Artık hiçbir şey görmüyordu. Doğruca yerdeki altın-lara doğru koştu. Yüzü koyun kapandı. Vahşi soluklar çıkartarak homurdanıyor, çalarak biriktirdiği perişan hazinesinin altın-larını ceplerine, koynuna dolduru-yor.

Bu inanılmaz ve görülmemiş bir manzaraydı. İren çıldıracak gibiydi. Yerlerde yuvarlanan, her altını canlı bir hayvana saldırır gibi tophyan emektar silâhsora dehşetle bakıyordu.

Gözleri karararak Dimosteni birden ayağa kalktı. Koşarak kapıdan fırladı, bahçeyi geçti. Sokak kapısını ardına kadar açık bırakarak gözden kayboldu.

O açık kalan kapının önünden sırtları taş, direk ve çamur yüklü ihtiyarlar, kadınlar ve çocuklar geçiyor ve bir ağızdan:

— Kirye eleyson, diye haykırı-yıyorlardı.

İren bu defa katılarak ağlamağa başladı ve sendeliyerek mer-diyenlere dönüp gözden kayboldu.

MUHASARA

Dimosteni on kadar altınla altı parça elmas bırakmıştı. Bunları bir araya tophyarak Prenses götürdüm. Üçüncü kata ikinci defa çıkıyordum. Binada yatalak bir ihtiyar kadınıla Olgadan ve Prensesten başka bir ahçı kadın kalmıştı. Erkek olarak ta ben vardım.

İren hasta imiş. Olga yaşlı gözlerle bunu bana bildirdi. Ertesi gün beni kendisi çağırtdı. Yemedi ve içmedi dua ettiği odaya gittim. Olga kapıyı açarak beni oraya soktu. İren diz üstü Meryem resminin karşındaydı. Yavaşça kalktı ve nemli gözlerini bana çevirerek:

— Ne istiyorsun Yusuf, dedi.

Elimdeki küçük çıkını yere bıraktım ve iğilerek onu daha fazla rahatsız etmeden çekildim.

Artık şehirle temas bana kalmıştı. Büyük kapıyı kilitliyerek öyle çıkıyor ve içeriye girince tekrar kilitliyor, anahtarı belimde taşıyordum.

Bana ne yaptığımı soran yoktu. Olga yemeklerimi getirdikçe:

— Dışarıda neler oluyor, niçin hep bağıryorlar, diyordu.

(Arkası var)

lak elbiselele sokağa çıkarak vapura bindim. Yanımda oturan birisi dayanamadı:

— Beyefendi, dedi. Geçmiş olsun. Denize filân mı düştünüz?

— Yağmur, dedim.

— Fakat yağmur gece yağdı, geçti.

— Siz de Zihninin evinde misafir olsaydınız böyle demezdiniz.

Adam taaccüp edip durdu. Sustu. Ben de tabii izah etmedim.

SİYAH PELEERİNLİ ADAM

(4. sayfadan devam)

ler sorup cevap aldıktan sonra, afiyeti için günahlarını çıkartmasını söyledi.

Filip günahlarını itiraf etti. Bu işi de bittikten sonra Frey Diego din adamlarına mahsus bir vakar ve sesle:

(Arkası var)

MİRAS

(6. sayfadan devam)

yorum. Servetimin yarısını oğlunuza bırakmak niyetindeyim.

Genç karı koca duyduklarına inanmak istemiyormuş gibi ihtiyara bakıyorlardı. Nihayet Anastasia;

— «Rigo Amca, bu... bu fevkalâde bir cömertlik» diye fısıldadı. «Sana nasıl teşekkür edeceğimizi...»

Rigo Amca memnuniyetinden bir baba hindi gibi kabarak, «Hacet yok, oğlum» diye elini salladı. «Benim yaptığımı sadece ihtiyar bir adamın kibrine atfedin. Herkes gibi ben de ismim unutulmasını istiyorum. Okadar.»

Bir sükût oldu. Maria,

— «İsminiz mi?» diye fısıldadı.

— «Tabii, değil mi? Mirasımı bırakacağım çocuğum ismini taşımasını isterim.»

Anastasio ile Maria birbirlerine baktılar. Anastasio;

— «Ama biz ona Pietro demeye karar vermiştik, Rigo Amca.» dedi. «Dünyadaki bütün isimler arasından bunu seçmiştik.»

Rigo Amca umursamıyarak, «Nasıl olsa daha vaftiz edilmedi» diye cevap verdi!

— «Biliyorum ama...»

Rigo Amca omuzlarını dikleştirerek, «Sana böyle bir şey söylemek istemezdim, Anastasio, ama beni mecbur ettin» dedi. «Sen çocuğun istikbalini garanti edecek vaziyette değilsin. Yirmi sene sonra, bir isim yüzünden oğlunu böyle bir şeyden mahrum ettiğini düşününce için sızlamıyacak mı?»

Deminden beri şusmakta olan Maria ansızın gayet resmi bir tavırla, «Kabul ediyoruz, Rigo Amca» dedi.

— «Ama Maria, Pietro...»

Maria kocasının sözünü kesti:

— «Bu cömert teklifi kabul etmeğe mecburuz. Her şeyden evvel çocuğun istikbali gelir. Sana ebediyen minnettarız, Rigo Amca. Perşembe günü çocuğun vaftiz merasiminde hazır bulunursunuz, herhalde...»

Anastasio amcasını geçirmekten döndüğü zaman karısını yataкта meydan okurcasına bir tavırla oturur buldu. Genç anne kendini müdafaa eder gibi:

— «Elimizden başka bir şey gelmezdi, Anastasio» dedi. «Böyle bir devlet kuşu her yeni doğan çocuğun başına konmaz.»

Anastasio, «Hakkın var Maria, biliyorum» diye içini çekti. «Ne yapalım. Elbet bu yeni isme de alışırız. Ama ne isim! Amerigo... Amerigo Vespucci!» Elini uzattı ve oğlunun gül pembe yanağına hafifçe dokundu. «Zavallı Amerigo! Böyle bir ismin varken hiçbir sokağa senin adını koymazlar artık!»

KORSANLAR KRALI
EVE DÖN
DÜĞÜ
ZAMAN
ÇOK
NEŞELİY-
Dİ.

HABERLERİYİ
OĞLUM.. BRIGAN.
TIN GİT KLE-
GERE HABER
VER.. DENİZE
ÇIKIYORUZ.

KLEGER HASIS VE TEMKİNLİYDİ

GEÇ KALDIN
AHBAP.. GEMİ
SOUTHAMPTON
LIMANINA
GİRMİŞ
BİLE..

KORSANLAR KRALI

KORMORAN No: 5

SEN BİLİR-
SİN KLEGER.
GEMİ ORADAN
LONDRA'YA
GİDECEK.
BEN DE BAŞ-
KA KAPINA
BAŞ VURU-
RUM.

KORMORAN YALNIZ BRIGAN.
TINE YAPACAĞI İŞLERİ TE-
KER TEKER ANLATTI.

KORMORAN KİMSEYE SEZ-
DİRMEYEN ADAMLARINDAN
YİRMİSİNİ, İKİ KAZAZEDE
İLE HARAP FAKAT YOL-
LU BİR KAYIĞA VER-
LEŞTİRDİ.

BÜYÜK ANNESİ
YAVRUMU KOR-
NELİMİ SANA E-
MANET EDİYO-
RUM..

SEN MALODA HİÇ KİMSE
KORMORANIN ESKİ MAVI-
NAYA DOLDURDUĞU YİRMİ
KİŞİNİN NE İŞE
YARAYACAĞINI BİLE
MEDİ.

KORSANLAR KRALI DERİN
BİR İÇ ÇEKTI.
İÇİ RAHATLANMIŞTI.

YENİDEN DENİZE, MÜCADELEYE ATILMAK
HOŞUNA GİTMIŞTI.

- ARKASI VAR -

ALNIMIN

YAZISI

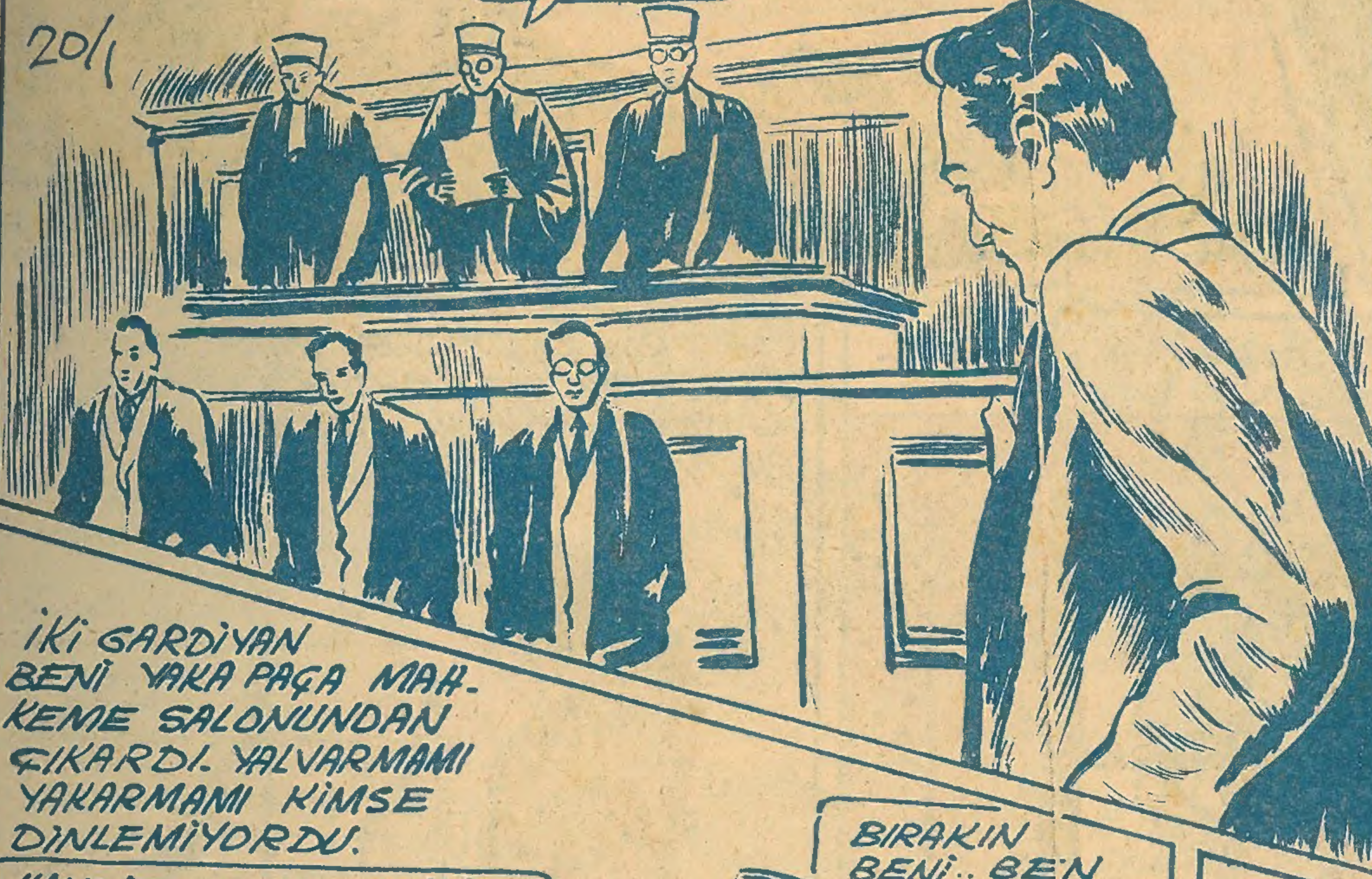
BİRAZ SONRA
HAKİMLER KA-
RARI OKUDULAR.

HEYETİMİZ BİR TEHEVÜR ANINDA
SANIĞIN, MÜSTAKBEL KAYIN PEDERİNİ
YARALADIĞI KANAATİNE VARMIŞ VE
BEŞ SENE AĞIR HAPİSE VE BİR LİRA
TAZMİNAT VERMEĞE MAHKÜM EDİL-
MİŞTİR..

BU KARARI HiÇ BEKLEMİYORDUM.
BİRDENBİRE NE OLDUĞUMU ŞAŞIRDIM..
BEŞ SENE HÜRRİYETTEN MAHRUM..
KLERSİZ NE YAPARDIM BEN?.

HAYIR.. HAYIR.. İNANMAYINIZ..
NE SÖYLEDİĞİMİ BİLEMİ-
YORUM.. BEN
SUÇSUZUM..
BENİ AFFEDİN

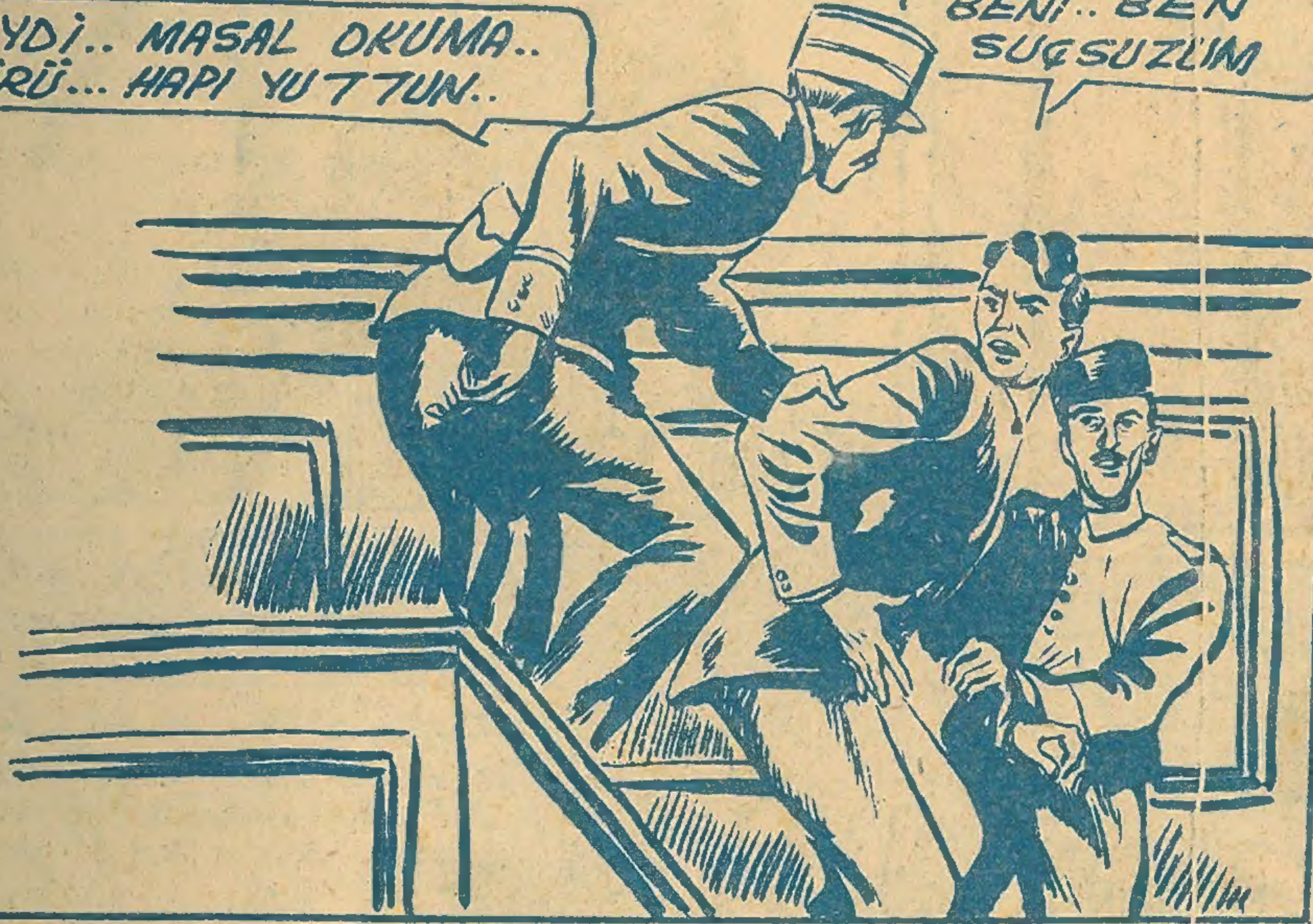
20/1

İKİ GARDİYAN
BENİ YAKA PAÇA MAH-
KEME SALONUNDAN
ÇIKARDI. YALVARMAMI
YAKARMAMI KİMSE
DİNLEMİYORDU.

HAYDİ.. MASAL OKUMA..
YÜRÜ... HAPİ YUTTUN..

BIRAKIN
BENİ.. BEN
SUÇSUZUM

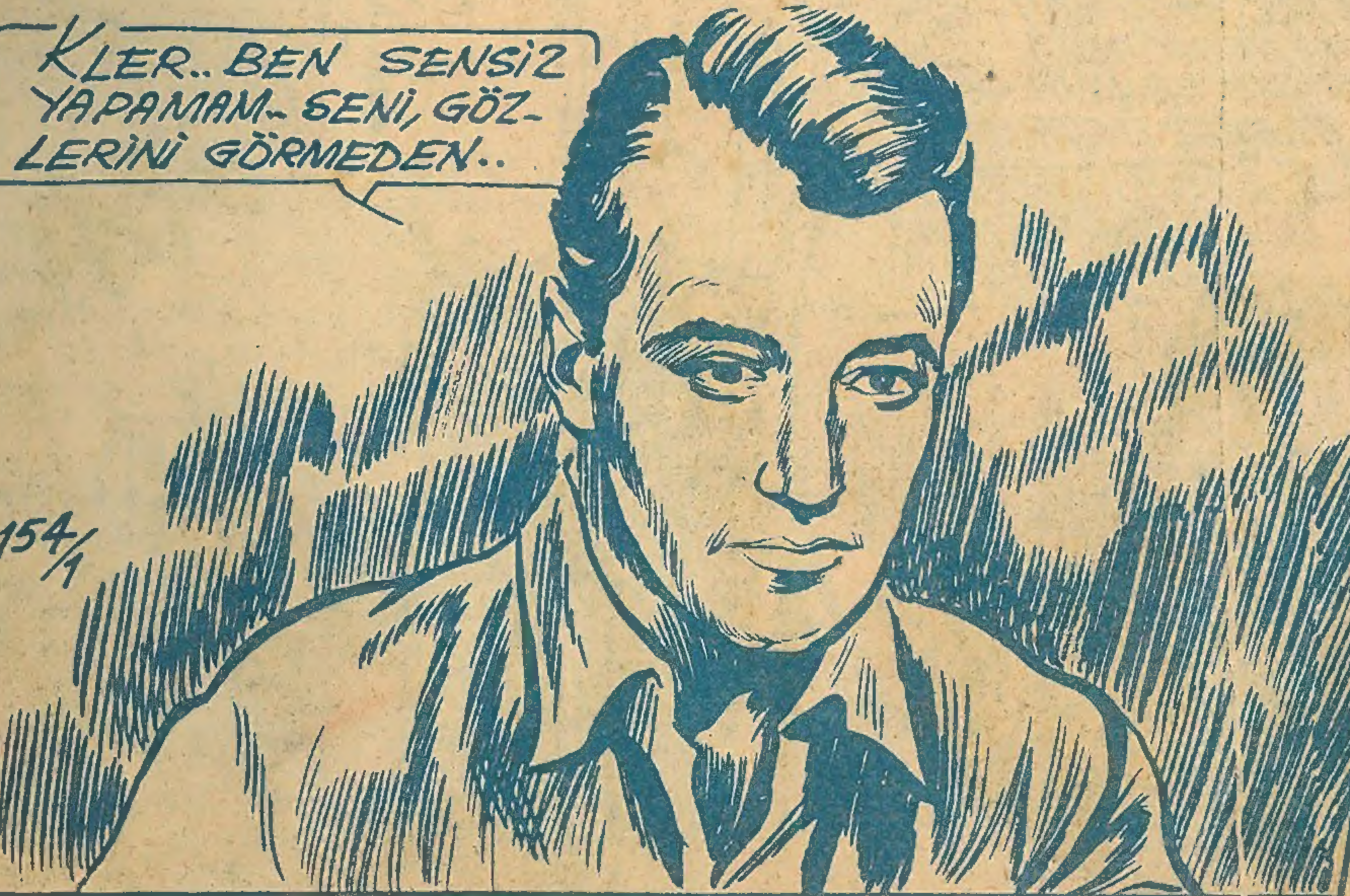
YİNE KÜFLÜ HÖCREME ATILDIM. ALLAHIMIN BANA
LAYIK GÖRDÜĞÜ EZA CEFA YETMEMİŞTİ.

BEŞ SENE.. BU GE-
KİLİR Mİ.. KLERSİZ..

SUÇSUZ OLDUĞUM HALDE BU VATİYETE DÜŞMEYİ BENİ
ÇİLEDEN ÇIKARTIYORDU.

KLER.. BEN SENSİZ
YAPAMAM.. SENİ, GÖZ-
LERİNİ GÖRMEDEN..

154/1

YAVAŞ YAVAŞ AKLİ MUVA-
ZENEMİ BÖZÜLMÜŞ BAŞ-
LADI. NE YAPTIĞIMI BİLE-
MİYORDUM.

GÜNEŞİ GÖRMEK, KIR-
LARDA KOŞMAK, SER-
BEST OLMAKI İSTİYORDUM.

BİNBİR ROMAN

VE SONUNDA NE YAPTIĞIMI BİLEMEZ HALE' GELDİM. ÇILGINCA HAYKIRIŞLARIMI ZİNDANI ÇINLATIYORDU.

BIRAKIN BENİ.. BIRAKIN BENİ.. BEN SERBEST OLMAK İSTİYORUM..

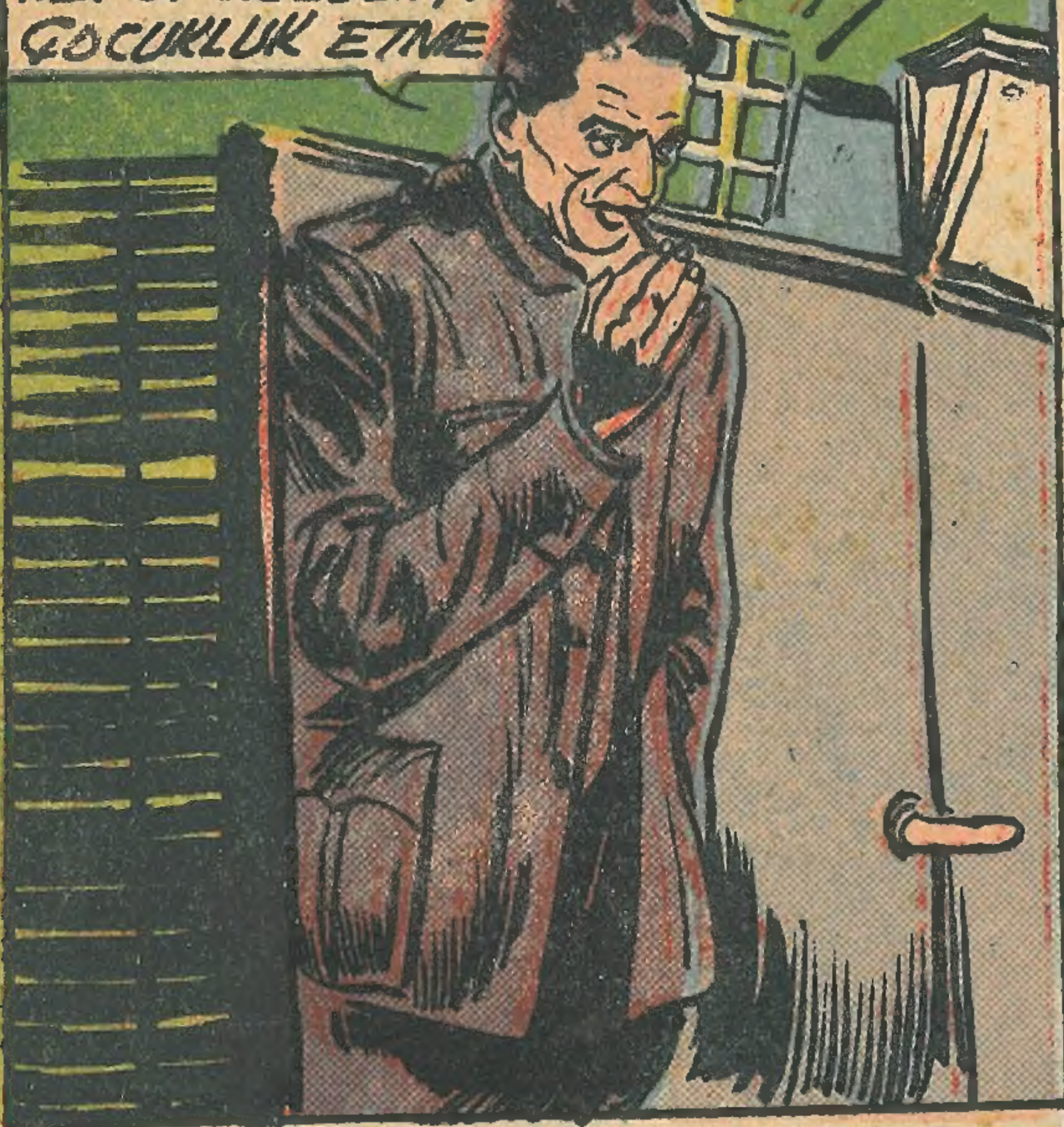
FAKAT BÜTÜN BUNLARA HIÇ KİMSENİN ALDIRDIĞI YOKTU. ZAMAN ZAMAN KAPIMIN ALTINDAN YIYECEĞİMİ VE SUYUMU İTİYORDLARDI. AĞLIK GREVİ YAP. MAĞA KARAR VERDİM. ALTINCI GÜNÜN AKŞAMI KILIMI KIRILDATACAK TARATIMI KALMAMIŞTI.

ARTIK ÖLÜYÜRUM.. HOŞÇA KAL KLER..

GARDİYANIMI FLATER BENİMAĞLIK GREVİNE TİNNİYORDU BİLE.

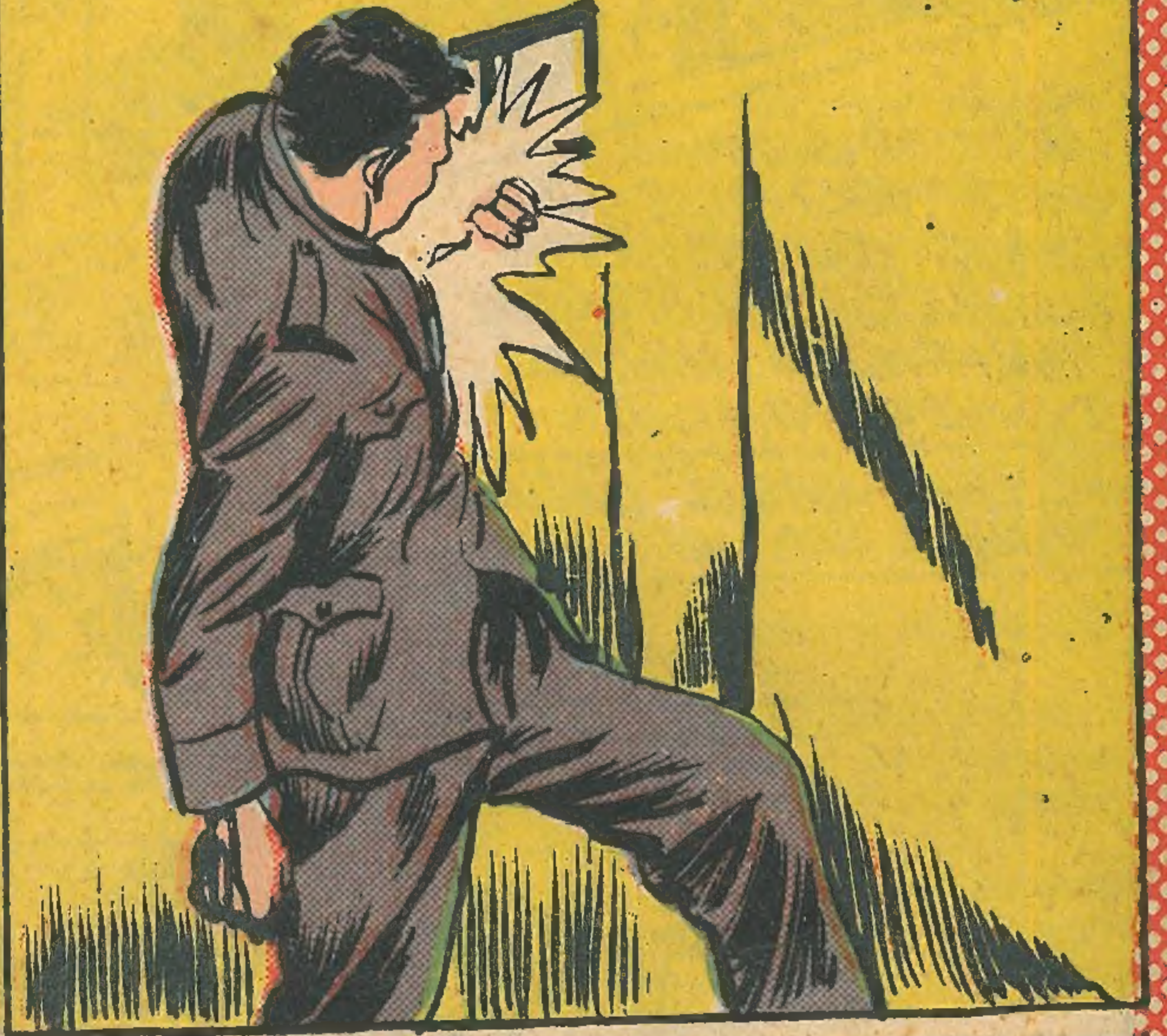
BİZ NELERİNİ GÖRDÜK.. HEPSİ KUZULAŞTI. GÖCÜKLÜK ETME

HEPSİ SEÇER.. BU GÜNLERİ.. NE ACIRSIN..

FLATERİN KONUŞMASI BANA BANKUŞ ÖTÜŞÜ GİBİ GELİYORDU. UZATTIĞI YEMEK SAHANINI KALDIRDIM BAŞINA ÇALDIM.

ARKADAŞLAR BENİM AĞLIK GREVİNE SON VERMENİ İSTİYORLARDI.

SENİN GİBİ BİR ARKADAŞIM VARDI. NİHAyet AĞLIĞA PES DEDİ. SONRA YAPTIĞINA PIŞMAN OLDUYDU.

ARKASI VAR

DÜRAN YAKLAŞTI.

SEKİZ GÜN SONRA ÇIKIYORUM. YENGE HANIMA BİR HABER UĞURAYIM MI? ONU HIÇ UNUTMUYACAĞIMI SÖYLE..

NİHAyet BENİ HÖCREDEN ÇIKARDILAR. ESki HAPİSHANE ODA ARKADAŞIM KARTEYİ PRENSİ, DÜRAN YILANINI BULDUM. NE YALAN SÖYLİYİYİM? ŞU DÜRAN BANA HIÇ EMNİYET TELKİN ETMİYORDU. ZORLA DEĞİL YA...